

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 5 - KVĚTEN 2014 - CENA 15 Kč

**KAREL
SKALICKÝ
JUBILEUM**

Na titulní straně významný hlubocký rodák, teolog prof. Karel Skalický, ve své pracovně. Holubice je křesťanským symbolem Ducha svatého.

4 Jak se dělá zvuk –
rozhovor se zvukařem
Janem Zvánovcem

9 Karel Skalický –
narozeninové jubileum
a vyznání Čtyři andělé
a čtyři životní rozcestí

11 Příběh kardinála
Josefa Berana

14 Pravobřežní
cyklostezka otevřena

15 Hřiště pro seniory

17 Smutný pomník
u železničního mostu na
cyklostezce

23 Přehled kulturního
programu na Hluboké

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 5. květen 2014. Ročník 45.
Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká
nad Vltavou, Masarykova ulice 36,
373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)
774 457 269 přes den.

Šéfredaktorka: Alena Mitter (Růžičková)
píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková,
Marie Krejcarová, Jan Piskač
Sazba: Adam Růžička

Fotografie: Ing. Jan Pírl

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci,
ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou
správnost příspěvků ručí autoři.
Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání
novinových zásek povoleno Českou
poštou, s. p., ředitelstvem odštěpného
závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích,
j.zn. p – 5696/96 ze dne 4. listopadu 1996,
ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie
nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme.
Děkujeme za vaše informace, upozornění
či zprávy, které nám poskytnete.

Škaredá pohádka

Já vím. Zevšeobecňovat se nemá. Ale přesto se mi zdá, že charakteristiky fungují. Vezměme si za příklad psí rasy: Pořídíte si foxteriéra, a máte jistotu, že to bude rošťák a jeho energie nezvladatelná. Jezevčík je umíněný a umí simulovat. Labrador vám vlezde do každé vody, kterou potkáte. Ratlík se bude klepat zimou i strachy. Pastervecký pes vás na procházce bude udržovat v houfu. Bígl vám zdecimuje zahrádku a neposlechne a neposlechne... atd.

Tak je to prostě dané.

A lidské rasy?

Italové na vás ze svých mopedů obdivně pískají, pokud aspoň zdálky vypadáte jako čupřženská. Slováci jsou temperamentní a nešetří mnohomluvností a obdivem k ženám: ručku boskávám! Němci rádi přeslazené víno a mají všechno přesně spočítané. Rakušané vše kolem sebe doma i v práci uklidí, zametou, přezdobí a osadí muškáty. Rusové jsou neochotní, zasmušilí, a pokud vám něco upadne, nečekejte, že vám to nějaký galantní Rus zdvihne, careviči tam vyhnuli s feudalismem.

A co my Češi? Nějaká charakteristika, hodila by se?

Já bohužel jednu pozorovala půl roku za plotem.

Bylo, ne, že nebylo. Obytný dům se dvěma vchody, dvěma popisnými čísly, dohromady asi s 25 majitelů bytů – a společnou zahradou pro oba domy. V jednom z domů vlastní byt taková příčinlivá rodina středního věku, a tak jim to prostě nedá. Bavi je zahradničit, sekají trávu, paní už hodně let osazuje půlku zahrady přilehlou k »jejich« půlce domu kytka, keři, zdobnými kameny, posypává kůrou, pohrabuje, zalévá, ometá, zdobí na jaře, zdobí v zimě. Na zahradu zakoupili dřevěné sezení a občas si tam s rodinou sednou, pijí odpolední kafe a vystavují se sluníčku. Sezení využívají i další sousedé z jejich domu.

Vedlejší polovina zahrádky je napohled o hodně chudší. Sem tam maceška v rozbitém květináči (na trhu nejlevnější), na sezónu rajčata v nevzhledných pytlích, sbírka asi pěti ukrutných plastových židlí pobraných snad na smetišti slouží sousedům odvedle k odpoledním posezením s hrnečkem kafe v ruce –

ušetřit na společný stůl asi dá hodně odříkání, kdoví, jestli se ho někteří vůbec dožijí.

Tak vedle sebe žili byli – půlka opečované zahrady a půlka té chudé – se svými obyvateli. V pohádkách jsou sice ti chudí prezentováni jako ti hodnější, čistší, lepší. Ale už párkrát jsem zapochybovala. Spravedlivě měřeno stejným metrem, jestli ono by nešlo tuhle kategorii dělit spíše: bohatá x chudá = pracovitá x líná. Anebo tvůrčí a zapšklá. Či snad velkorysá a lakotná?

Loni na podzim se na pravé straně zahrady (té hezké) objevila hromada dřeva a přes víkend se vztyčila nad stolem s židlemi hezká pergola, dokonce s prežovou stříškou. V domě jsou dvě malé děti, maminy pod ní občas posedávaly, další mimi se narodilo teď na jaře – byl na ně hezký pohled.

Ve vedlejším domě (s tou škaredou půlkou zahrady) vznikl velký šum a špitání, zdvižené pěstičky hrozily, jedovaté sliny prskaly, čela se mračila, stará okoralá srdce pukala, závist zelenala, zuby skřípaly, propisky škábaly: podepsaly papír s žádostí o odstranění pergoly v protivné půlce zahrady. (Důvod? Protože strůjci pergoly si ji dovolili postavit bez všeobecného odsouhlasení!!!). A jelikož vchod škarohlídů má víc bytů a je tedy v přesile, petice slavně zvítězila.

A tak letos v dubnu skončila pergola svůj krátký život na této zahrádce. Pracovnítí sousedé ji zase rozebrali a jejich kamarád si ji odvezl jako dárek manželce na svou zahrádku.

Škaredá i hezká zahrádka jsou zase bez pergoly. Mír ovšem nenastal. Sousedi obou půlek se na sebe škaredí. Není divu, že? Maně člověka napadá otřepaný vtip: »Pane Bože, můj soused má kozu a ta mu hodně dojí. «Bůh slova přeruší a ptá se vlídně: »A ty, můj synu, bys jistě chtěl mít také takovou kozu, že?« A Čech odpoví: »Ne, Bože, já bych jenom chtěl, aby ta koza sousedovi chcipla.«

Tak já nevím, jakou charakteristiku bychom vymysleli na naše české plemeno?

Přeji vám voňavý květen, a pokud pod vaší pergolou nebo u zahradního stolu sedáváte pospolu i se svými sousedy – nad společným kafem – buďte požehnáni.

Alena Mitter

Společenská kronika

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům,
kteří v měsíci květnu 2014 oslaví významná výročí.

Hanušová Růžena	Hluboká	92 let	Narodili se	
Šoupová Helena	Hluboká	91 let	Novotná Julie	Hluboká
Šindelářová Aloisie	Hluboká	91 let		
Trendová Otilie	Kostelec	90 let	Opustili nás	
Jakubičková Zora	Hluboká	85 let	Turek Jindřich	Hluboká
Beritová Květoslava	Hluboká	80 let	Petrík Miroslav	Hluboká
Chvátalová Milena	Hluboká	80 let	Janků Jaromír	Hluboká
Zíková Jaroslava	Bavorovice	75let	Cimbálová Františka	Hluboká
Rebanová Věra	Hluboká	75 let		

**Do dalších let přejeme všem dobré zdraví,
spokojenost a osobní pohodu.**

Z jednání rady města

- Rada města prodloužila nájemní smlouvu na pět prodejních stánků na zámecké cestě, nájemné zůstává ve stejné výši a sortiment taktéž – točená zmrzlina, ledová tříšť, nealko, pečivo, trdelník, cukrovinky, medovina... Nájemné je řádně placeno.
- Vzhledem ke končící účinnosti smlouvy na provoz parkovacího systému vypsal PMH výběrové řízení, ze kterého vzešel nový provozovatel parkovacího systému 2014-2015. Ve stanovené lhůtě se přihlásili 4 zájemci, byl vybrán provozovatel, který nabídl nejvyšší výnos z parkovacího systému.
- V souvislosti s povodněmi roku 2002 byl mimo jiné upraven jalový přepad u MVE v Hamru tak, aby umožňoval uzavření lokality od vody z Vltavy. Stavebník současně budované nové MVE (společnost HydroCon, a. s.) Předložil nové řešení, a to podzemním přepadovým kanálem. Tento kanál má stavidla ze strany Hamru, umožňující regulovat odtok vody z lokality, a stavidlo umožňující uzavření kanálu od Vltavy. Jeho kapacita je větší, než byla kapacita původního jalového odtoku – bezpečnostního obtoku. K novému návrhu se kladně vyjádřilo i Povodí Vltavy, s. p. Toto řešení rovněž umožní odstranění stávajícího mostku, cyklostezka do Purkarce bude průběžná bez překážek.
- Jč kraj schválil investiční dotaci Hasičského záchranného sboru Jih. kraje na nákup osvětlovacího stožáru a plovoucího čerpadla pro SDH Kostelec.
- Město připravuje rekonstrukci vozovky v ulicích Křesínská a Jabloňová. Byla provedena kontrola přípojek a kamerová zkouška kanalizace a zjištěné závady budou opraveny.
- Z koordinací schůzek subjektů cestovního ruchu ve městě vyplynul požadavek na pořízení prezentačního videospotu města Hluboká, který by byl využit jak městem umístěním na webových stránkách města k volnému stažení, tak pro všechny subjekty cestovního ruchu ve městě při veletrzích, prezentačních akcích na propagaci města a další podobné příležitosti. Město požádalo na realizaci o grant Jihočeského kraje. Nabídku na zhotovení průřezového prezentačního videa předložil Jan Pirgl. Jedná se o 3 videospoty v rozsahu dynamická upoutávka, trailer, pozvánka – průřezová ukázka Hlubokou prostřednictvím proměn místa během roku a nabídky sezónních i mimosezónních aktivit, a delší epizodní příběh města. Záměr předpokládá celoroční práci na zaznamenání významných aktivit ve městě se záměrem přivést na Hlubokou návštěvníky i mimo hlavní sezónu a nejen na zámek, protože Hluboká má co nabídnout po celý rok.
- Město poskytne příspěvek na činnost Muzea historických vozidel Pořežany. Dále město přispěje na činnost Asociaci pomáhající lidem s autismem Jižní Čechy, o. s. Město přispělo Mateřskému centru Hluboká, o. s. na pořízení multifunkční tiskárny. Město poskytlo příspěvek Hospici sv. Jana Neumanna Prachatic – jedná se o zařízení pečující o osoby nevyléčitelně nemocné (v době podání žádosti také o 2 občany z Hluboké). Další příspěvky na činnost získali Hroznějovická Dobromysl – pořádá tradiční aktivity pro občany – v roce 2014 plánováno sedm akcí, Hlubocké princezny – Hopihop, o. s. taneční oddíl mažoretek – účast na tanečním festivalu v Maďarsku. Pojízdna prodejna p. Buřila – příspěvek na zajištění zásobování pojízdnou prodejnou potravin.
- Město obdrželo od České pojišťovny pojistné plnění jako náhradu za škodu na budově ZŠ vzniklou v únoru 2014 vodou z vytékající z vodovodního potrubí.
- V březnu byla podána žádost o reklamní partnerství v rámci programu Oranžový rok ve výši 250 tis. Kč. Po schválení s využitím na významné akce – Vinařské slavnosti, Rybářské slavnosti, Poněšické slavnosti a další menší akce osadních výborů.
- Rada města souhlasí s Plánem financování obnovy vodovodů a kanalizací na období 2014 až 2023 dle návrhu předloženého ČEVAK, a. s.
- Rada města souhlasí s podáním žádosti o granty Jč kraje v rámci programu Podpora jednotek sborů dobrovolných hasičů obcí Jih. kraje.
- Rada města souhlasí s výsledkem výběrového řízení na akci Ošetření významné liniové vegetace – Bavorovické aleje v Hluboké nad Vlt. a pověřila starostu podpisem smlouvy o dílo na realizaci akce s firmou ARBORES CZ sro. a smlouvy o dílo na autorský dozor s panem Vladimírem Kavkou.
- Rada souhlasí s přípravou žádosti o dotaci Zavádění informační a komunikační technologie v územní veřejné zprávě – v rámci MÚJ je možno program využít na nákup softwaru, počítačů, tiskáren (na rok 2015 modernizace plánována), levnější

a modernější provoz tel. linek úřadu atd. Knihovna by mohla program využít na zprovoznění všech on-line služeb knihovny.

- Rada vyhověla žádosti provozovatele Divadelního rytířského turnaje Traken a zapůjčí část městského pozemku na zelené ploše pod centrálním parkovištěm na období od 1. 7. do 31. 8. Protislužbou budou každodenní průvody městem v historických kostýmech.
- Rada města schvaluje v souladu se schváleným územním plánem města změnu územní studie Bavorovice jih.

Oznámení o konání voleb do Evropského parlamentu

Starosta města Hluboká nad Vltavou podle § 32, odst. 2), zák. č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, oznamuje:

Volby do Evropského parlamentu se uskuteční v **pátek dne 23. května 2014** od 14,00 hodin do 22,00 hodin a v **sobotu dne 24. května 2014** od 08,00 hodin do 14,00 hodin

v obvyklých volebních místech dle vašeho obvodu!

Zkrácený zápis ze schůze cestovního ruchu ze dne 7. 4. 2014

- Ing. Tomáš Jirsa shrnul fungování služeb v cestovním ruchu a povzbudil provozovatele do právě začínající sezóny 2014.
- Ing. Tomáš Jirsa informoval komisi o novinkách ve výstavbě sportovního přístavu a připomněl komisi slavnostní otevření pravobřežní cyklostezky dne 19. 4.
- Ing. Tomáš Jirsa představil projekt »Pardálův výběh«, který se stane nedílnou součástí sportovně-relaxačního areálu.
- Ing. Jan Pirgl komisi nastínil možnosti tvorby audiovizuální »průřezové vizitky« města Hluboká nad Vltavou. Práce pana Pirgla byla komisí většinově odsouhlasena a vybrána jako vhodná.
- Jan Vlasák navrhl, aby se začalo intenzivně přemýšlet o možnostech propojení cyklostezky s centrem města.
- Ing. Tomáš Jirsa poukázal na vstřícnost města Hluboká nad Vltavou při pronájmu komerčních prostor a obecně komisi obeznámil s plány pro některá volná či méně využívaná místa.
- Jan Vlasák informoval komisi ve zkratce o změnách a novinkách pro rok 2014. Hlavní změnou je uzavření prohlídkové trasy »Zámecká kuchyně«, z novinek pak vypíchl znovuzprovoznění web-kamer a vytvoření virtuální mapy na portálu hluboka.cz
- Paní Chromá pohovořila o nově připravovaném projektu »Strašidelný sklep«, který bude otevřen ve sklepě pod Informačním centrem.
- Město Hluboká nad Vltavou ve spolupráci s IC Hluboká nad Vltavou podpoří hlubocké živnostníky bezplatným uvedením všech podnikatelů na portál firmy.cz
- Paní Dědičová vyjádřila nespokojenost s fungováním Jihočeské centrály cestovního ruchu při prezentování jižních Čech na zahraničních veletrzích. Pan Ing. Tomáš Jirsa přislíbil spolupráci při řešení problému.
- V rámci diskuze na téma veřejných toalet na hlavním parkovišti se komise jednoduše shodla na výběru poplatku za použití toalet.
- Faktor Team představil možnosti tvorby videospotů pro komerční účely.
- Paní Fajtllová z MF Dnes nabídla městu a podnikatelům možnosti inzerce v deníku a na portálu idnes.cz

Květnová výročí

1. května 1814 bylo v Opavě založeno Slezské muzeum jako první veřejné muzeum v zemích Koruny české (200 let)

20. května 1934 se narodil Karel Skalický, český filosof a teolog

27. května se narodil Ladislav Chudík, na Slovensku populární herec – u nás rovněž, jako populární doktor Sova z TV seriálu. (90. narozeniny)

Jak se dělá zvuk

Možná také netušíte, co se pod pojmem »ozvučení« schovává. Ani já netušila, co vlastně zvukařské řemeslo obnáší. Nicméně v Hluboké nad Vltavou je pro mne osoba zvukaře synonymem pro Jana Zvánovce, a na to, jak je mladý – už podezřele dlouho. Kde je potřeba zvukař, objevuje se on se svými kabely a mikrofony a jinými hejblátky – nenápadně a s milým úsměvem – a v této roli se zabydlel už jako hodně mladý chlapec.

Pohádka zvukařská

Zvukař přijede se svým týmem na místo určení. Obhlídně situaci, dohodne se s pořadatelem. Ti někdy mají nesmyslná přání, takže zvukař musí diplomaticky a srozumitelně vysvětlit, že ani on, ani aparatura nedokáže něco, co není dosažitelné lidskými ani technickými silami.

Když se zvukař náležitě pokochá prostorem a zhodnotí, co a jak by bylo vhodné umístit, začne vybalovat aparaturu. Po umístění se musí aparatura zapojit. Všechno má svůj systém a zvukař ví detailně, co kam zapojit. Vysokonapěťové obvody, nízkonapěťové obvody, signálové cesty. všechny kabely z pódia se spojí do jednoho velkého multipárového, který pak vede dozadu ke zvukaři. Vzadu u zvukaře se opět tento svazek rozděluje na jednotlivé kabely, které se pak zapojí do míchacího zařízení – mixpultu.

Když je všechno zapojeno, je možné pult zapnout. Zvukař provede kontrolu jednotlivých sběrnic a nastavení. V tomto okamžiku nastane spousta hluku, pískání a škvrcení, které potřebuje jak zvukař, tak technika, aby se nastavila na požadované parametry prostoru. Na pódiu se zatím postaví stojánky a mikrofony. Opět všechno má svůj systém. Tyto stojánky stojí přesně podle přání kapely nebo pořadatele, který před akcí dodal tzv. STAGE PLAN, kde je vše nakresleno, popř. jsou tam nějaké poznámky, pak se tomu říká INPUT LIST. Když je na pódiu vše postaveno, následuje konečně zázrak zvuku.

Nastoupí kapela a zvukař dává pokyny, kdo má hrát, aby mohl nastavit barvu, hlasitost, dynamiku, dozvuk, odposlech na pódiu a další u nástrojů i zpěvů. Pokud si dobře nastaví jednotlivé kanály, pak mu to hraje samo. Pokud ne, jsou posluchači odkázáni na mizerný zvuk, který se mnohdy do konce koncertu nezmění, ale nemusí to být vina zvukaře, nýbrž prostoru, ve kterém se akce koná. To je tedy tzv. zvuková zkouška, pak už se mohou vpustit fanoušci a koncert může začít.

Během koncertu je zvukař velice zaneprázdněn, protože musí celý systém držet pěkně na uzdě a poradit si i s neukázněnými muzikanty. A co ještě musí? Hlídat hlasitost, aby splňovala normy (chodí kontroly). Hlídat, aby se nic nerozpískalo. Hlídat si aparát (stane se, že i uprostřed koncertu někdo ukradne velkou část aparatury). Neporušit žádné z technických ani fyzikálních zákonů, aby nevznikl požár. Nevystavit muzikanty ani diváky nebezpečí – přece jen pracuje s elektrotechnickými zařízeními.

A na začátku i na konci si zvukař hraje na stěhováka. Balí, vybaluje, přináší a odnáší, dokud není všechno přeneseno a transportováno. A pak, když je zpocený a urvaný, všechno postavené a připravené, stoupne si za to a užije si svoji chvíli slávy, ozvučí program. A pak si to

zase odnese. Pokud byste se chtěli stát zvukařem, musíte na to mít dobré nervy, klidnou povahu, rychle a rozvážně uvažovat, umět jednat s lidmi a být ochotný pracovat v dobu možnou i nemožnou, zvláště večerní, spíše noční. Pokud jezdíte s kapelou, musíte být dobrý a vytrvalý řidič a dnes a denně na cestách.

O zázraku jménem Gaffa

Nejdůležitější zvukařský nástroj je tejp, Gaffa. To je lepenka, kterou tak různě zajišťujete a přilepujete kabely, stojany, a jiné součásti aparatur, aby vám o ně někdo nezakopl, nestrl je, nepovalil. Když je něco uvolněné, nebo spadne, je to tím, že bylo málo Gaffy. Nejen zvukaři, ale celý technický svět díky tomuhle vynálezu žije a vzkvétá. I náš fotograf Jan Pirgl při zmínce o lepence ožívá. Ale ano, znáte ji, je to taková ta jakoby textilní páska, široká asi 5 cm, většinou šedo-stříbrná.

Možná to není ověřeno, ale údajně Gaffa byl první obchodní název téhle lepenky a vymysleli ji »soudruzi« v NASA. Taky se traduje, že s její pomocí na Měsíci opravili nějaký lunární modul. Možná je to jen fáma, ale nejen zvukaři jí věří, protože Gaffa je zázrak a bez ní by nebyl život takový, jaký je! Technici, zvukaři, bedňáci, muzikanti, ti všichni by bez ní nemohli fungovat, protože když nemáte kladivo, křížový šroubovák, kleště, spravíte to Gaffou. Všechno! A když to Gaffa neopraví, co uděláte? Dáte tam víc Gaffy! Když si bubeník koupí hypermegasuper novej ride (činel), kterej až moc »hraje«, čím ho ztišíte? Gaffou!

Nebo takhle když jedete dodávkou z koncertu, někdo je řekněme veselejší nálady a moc mluví. Čím ho umlčíte? Ano, zalepíte mu kecací otvor Gaffou! Podle některých je Gaffa důležitá i v sexu, a to ze dvou důvodů. Buď dotyčná nechce, pak pomůže Gaffa, nebo chce až moc, pak opět poslouží Gaffa.

Prostě sv. Gaffa je základ života a až si ji půjdete koupit, doporučeno je zainvestovat do originálu, což sice obnáší dost peněz, ale ušetří vám mnoho starostí a dalších výdajů. Dokonce platí to, že každá barva lepí jinak, takže na spoutání nepřátel doporučena červená, která by údajně měla lepit nejvíc, je to fakt síla!

Tak teď už víte, že ani Darwinova teorie evoluce by nefungovala bez kusu dobrý izolepy a vězte, že bez Gaffy by zkrátka svět nedržel pohromadě a pravděpodobně by se rozpadl! Kupte ji minimálně po šesti kotoučcích, protože čím víc Gaffa, tím víc sranda!

Informace načerpány od Jana Zvánovce a internetu, kterému se svěruje spousta vtipných zvukařů.

Co je to za činnost, jakou z ní má lidstvo užitek, co zvukař vlastně dělá?

Pokud to vezmeme úplně od začátku, pak na počátku bylo slovo. Ale pokud by to slovo nebylo slyšet? Asi by bylo k ničemu, kdybychom vyšli na koncert, besídku, muzikál, či do sálu, kde někdo něco zpívá, hraje, přednáší, či předvádí – a neslyšeli bychom, co. Tak proto existují zvukaři. Za našich mladých časů bývali zvukaři vlasatí kluci různého věku, nosili dlouhé vytahané svetry – a – byli blízko kapel, které jsme obdivovali. A tak ten odlesk slávy padal v našich očích i na zvukaře. Dneska si myslím – kde by ty kapely byly, kdyby neměly tak šikovného zvukaře? O zvukařích je ve společnosti rozšířeno mnoho mýtů a polopravd, zvukaři mohou někdy působit jako podivíni – vidíte je většinou někde vzadu sálu mezi spoustou krabiček, kabelů, reprobeden a dalších

udělátek – nicméně jedno je jasné – bez nich by to nešlo! A navíc, jsou velmi vtipní, milí a je s nimi legrace.

Prozradte, jak jste se ke zvukařině dostal?

Já se k řemeslu dostal přes elektroniku, slaboproud, studoval jsem střední školu elektrotechnickou, už tehdy jsem se kolem zvukařiny motal – já se o ni zajímal vlastně už na základce. Jako malej kluk jsem dostal od prababičky knížku *Jak se stát radioamatérem* – a tím to bylo asi předurčené, hračky na baterky, skládal jsem stavebnici Merkur, zkoušel jsem kdeco.

Bylo mi kolem 15 let, když jsem začínal v Panoramě. Tehdy šlo o to, pustit sem tam nějaké cédéčko, kulturnímu centru šéfoval Emilián Vaněk, potřebovali osvětlovače a pan Irovský tam poslal mě se Zdendou Irovským. Naše první brigáda a přilepšení ke kapesnému.

Vy jste vlastně profesně vyrůstal s Panoramou. Ať se kolem kultury šustlo cokoli, někde v pozadí jste tahal kabely, svítil, nebo stavěl bedny.

Když nastoupil do Panoramy pan Zima, nabídl mi civilní službu, a postupně z osvětlovače jsem se stával zvukařem. Dostával jsem větší a větší důvěru, místo jednoho už jsem zvládl dva mikrofony. I když je Panorama komorní zařízení, má malé kino, práce přibývalo, nějaká světla, pouštět zvuk, pak se začalo víc rozvíjet divadlo. A když mě pan Zima poslal na tři týdny na kurz do Prahy do Klánovic, stal jsem se promítačem – i když časy se mění, dneska už nejsou promítači, ale pouštěči – dneska je všechno *digi*.

Dnes pracuju na plný úvazek ve firmě Audio Kropík, což je firma s dobrou pověstí v oblasti ozvučovací, osvětlovací a servisních aktivit – mimochodem kdysi vybavoval pan Kropík zvukovou technologií právě postavenou

Panoramu. U pana Kropíka jsem tedy vlastně odborně dorostl – prodávám techniku, občas mě poslali něco ozvučit, schůzi, nebo folkaře, pak už menší bigbeaty a pak už začaly muzikály na Hluboké. A tam se to zlomilo – dostal jsem se do pozice, že už musíte pořídit něco hodnotnějšího, no, a když už to máte, tak koukáte, abyste to použil i někde jinde. Svoje ozvučovací aktivity zvládám většinou po večerech na své vlastní jméno a nyní už firmu s několika kolegy – jako profil od roku 2003. Když se lidi baví, jsem u toho, a samozřejmě mám tuhle práci rád – proto ji dělám – i když samozřejmě vydělat peníze je také nutnost, abych ji mohl dělat kvalitně a s dobrým vybavením. Z toho drobného divadelního činění a zvučení a svícení na malých akcích, přibýly maturitní plesy, z malé scény jsem to dotáhl na muzikálové velké akce pro Divadlo Píkl na zámekském nádvoří. Zkrátka se všechno postupně vyvíjelo a já vyrůstal s tím, s jakými úkoly jsem se potkával.

Technika se za ten čas změnila?

Samozřejmě, to máte jako s počítači, všechno se minimalizuje, z mikrofonů na mikroporty, bedny menší a lehčí, a každý chce to nejlepší, to nejvíce profi. Materiál se vylehčuje, ale čím kvalitnější, tím samozřejmě dražší. Klasický příběh: na začátku je zvukař chudý, tak si pořídí nějaký bazarový second hand, přibývá mu zakázek, pak ho začnou bolet záda, jak to pořád stěhuje a přenáší – a musí se dopracovat k lepšímu vybavení.

Uměla bych i já dobře zpívat s dobrým zvukařem?

To už by byla spíš zásluha studiového zvukaře, pokud hlas není dokonalý, *směje se Honza Zvánovec*. My, kteří zvučíme kapely přímo v živém koncertu, umíme zprostředkovat **skutečný** zvukový a hudební projev. S prostorem si poradíme vhodným umístěním reproduktorů, tam už to chce trochu letitých zkušeností, vědět kam co postavit, aby výsledek byl co nejlepší. Pro nás je samozřejmě ideální nějaký hudební klub v prostoru, který je akusticky upravený a připravený na ozvučování, nebo volné prostranství, kde nejsou odrazy. Pak už je nutné jenom vybalancovat ani ne moc nahlas, ani moc potichu. Uzavřené prostředí, které není akusticky upraveno, pro nás není dobré.

Zvučí se vždycky podle bubeníka. Bubeník nemá žádné »volume«, aby se ztišil nebo zesílil, hraje pořád stejně nahlas. Proto musíme vybalancovat hlasitost celé kapely tak, aby byly slyšet i ostatní nástroje, aby nějaké úplně nezmizely ze zvukové kulisy – a když už je to dobrý, tak nastavit celkově hlasitost. A pak nastanou ty chvíle, kdy za vámi někdo přijde a řekne: *Nemohl byste to dát víc nahlas? Nebo víc potichu?* A já řeknu, že nemohl – protože takhle je to vyladěné optimálně – a stěžovatelé mě mají za arogantního hlupáka, který nechce vyhovět.

Ale prostě takto je v daném prostoru nastavena kompletně kapela, hlasitost, aby bylo slyšet všechny nástroje a zpěváky. Proto zajásám, když to ten prostor tzv. snese – takhle si já sám v budějovické Slávii. Tam je teď alternativní budějovická hudební scéna, vlevo najdete jazz club, vpravo v klubu Café klub Slavie často zvučím. Převzali repertoár, který se předtím prezentoval v Solnici nebo Bazilice. A kde dneska mám – řekl bych – svou domovskou scénu. Ti kluci, co tam program pořádají, na akustice docela pracují – přijdou se poradit, kam nalepit pohlčovací materiál, aby to bylo dobré. Což je skvělé. Divák tam přichází na kapelu, kterou si vybral. A mám pocit, že lidi vnímají, když je to dobře nazvučené, zapamatují si to a vyhledávají pak i ty programy, kterých se účastníme. Je úplně jiná práce zvučit kapelu, nebo přehlídku kapel na náměstí, dětskou besídku, festival anebo muzikál na nádvoří hlubockého zámku.

A také jsem pochopil, že to není o tom, jak nahlas, či potichu – ale jestli se hudba lidem líbí. Stává se mi, že ozvučím dechovku stylem big beatu, pěkně to napálíme, a penzisté přímo obloží bedny, jsou nadšení a hlasitost si pochvalují. Ale kdyby z beden slyšeli pravej big beat, zlobili by se, že si nemůžou povídat – přitom jde o to, že se jim nelíbí žánr.

Co zajímavého jste zvučil?

Tak třeba pana prezidenta Zemana, při jeho návštěvě v jižních Čechách. Naše pocity byly smíšené, ale zvučit pana prezidenta je výzva. Bylo to asi šest mikrofonů, ne moc složitá práce, zvládli jsme ji s jedním kolegou. Přece jen, mít takové doporučení v životopisu firmy není špatné a byla to zajímavá záležitost.

Kapely, které budeme letos na jaře v klubu Slávie mít tu čest zvučit, jsou třeba Monkey Business, Sto zvířat, Traband, Bratři Orffové – samá velká dobrá jména. Pracuji pro ně v pozici rentalové firmy, oni mají svého zvukaře – a tomu já připravím před koncertem ozvučovací techniku – on už pak jen přijde, usedne za mixpult a ozvučí si kapelu sám. Dělá se to tak, že mi pošlou dopředu input list, zvukař mi popíše, co chce připravit, jaké má kapela nástroje, jejich rozmístění – a podle instrukcí mu připravím pult.

Neberu to v mé firmě na lehkou váhu, mám standardy a kvalitní vybavení. Dbám na svoji pověst, aby si byli v kapelách jistí, že to klapne, že je na nás spolehnoutí, a jsem rád, když pak nějaký **Pan zvukař** řekne: Bylo to dobrý, nečekali jsme to, díky, jsme moc spokojení. Když třeba řeknou, že z té šňůry, kterou právě absolvovali, jsme jim připravili nejlepší vybavení. To potěší. To je lepší odměna než honorář. Je dobré občas se dostat do velkého světa a zhodnotit, co jste se naučil.

Jinak mám své dvorní kapely, se kterými jezdím jako zvukař, třeba s Metroklubem, s Petrem Pišou s jeho taneční skupinou, na plesy.

Ale každopádně nejzajímavější práce pro mě je právě zvučení muzikálů na Hluboké v produkci Zdeňka Píkla, tím se nemůže pochlubit každý, snad kromě pražských profi zvukařů, kteří jsou zkušenější – ale zase já pracuji se svou vlastní technikou. A těší mě, že jsem tu důvěru získal a pracuji s nimi od začátku.

Stejně mě nejvíc fascinuje, jak zvládáte velká muzikálová představení na Hluboké pod širým nebem.

Na muzikál přijíždíme s vybavením jedné plné dodávky, s tím, že druhá plná dodávka už tam zůstává připravena permanentně. Jsme jako cirkusáci, kolotočáři, nandáváme, sundáváme. Dny, kdy se skládá složitá scéna, jsou náročné – před každým vystoupením zvuková zkouška, ale herci se při ní alespoň rozezpívají.

Co je na nádvoří při muzikálu od vás všechno potřeba?

Kompletní osvětlení i ozvučení znamená v pět hodin přijet, a podle projektu osvětlení všechno technicky připravit a během představení vědět, kdy svítit a jak svítit, vybavit každého zpěváka a company mikroportem, reagovat na ně a zapnout je ve správnou chvíli, kdy dotyční přijdou na scénu. V podstatě to děláme spontánně, hrajeme s nimi, i když nejsme herci – protože zkrátka jsme tak naučení – a jsme nejlepší, když to řeknu skromně. Mám tým čtyř, pěti kluků, kteří vědí, jak je co potřeba, a protože se známe s divadelníky, známe prostředí, víme, do čeho jdeme.

Představení se zkouší nejdřív v hale na výstavišti, tam jsem přítomen, celé to nějak dostanu do oka a do ucha, pak je na nádvoří jedna velká zkouška, generálka a pak už se jedou představení. Mezitím máme jednu technickou zkoušku, kdy se dělají hlavně světla.

Každá scéna představení má jiné provedení a řekla bych, že zrovna světla hrají v součinnosti s tím krásným zámekským prostorem nádvoří dost podstatnou roli.

To představení má pro nás takových 150 světelných kroků, které už jsou nastavené, naprogramované, nastavené časy a my pak už jen ve správnou dobu mačkáme tlačítka. Na to absolvujeme zkoušku, která trvá většinou tak od pěti večer do pěti ráno, sedí s námi režisér, vyvoláváme scény jednu za druhou, i když bez herců, a děláme si plán. Technický scénář je nedílnou součástí představení, ale většinou ho už pak dostaneme natolik do hlavy, že případně občas kontrolujeme, ale jedem z paměti. Takže to je technická zkouška, kde se to naprogramuje a připraví, a pak už klasická hlavní zkouška a generálka, kde to jedeme s herci, aby se všechno vyzkoušelo. Oni to vidí dohromady poprvé s námi, a my si musíme najet ty správné chvíle, kdy to správné tlačítko zmáčknout, a to už je pak napořád, to už musíte zvládat, není cesty zpátky – je to jak sólo na triangel.

Foto: Jan Pírgl

Na světelnou techniku máme digitální konzoli, samozřejmě chce své znalosti, a u toho sedí Standu Janů, je moc šikovný, dokáže naprogramovat a nastavit světla úplně sám z paměti. Sice světla ještě dokážu pochopit, ale odmítám už je dělat, držím se své kovadliny a dělám zvuk.

A jak uhlídáte zvuk a mikroporty u všech herců?

Zvuk si už si předpřipravím při zkouškách v hale na výstavišti, kde je ta strašná ozvěna a na nádvoří je pak práce podobná. Jede se na halfplayback, hudba se pouští z nahrávky, ale všechno ostatní je naživo. Sólisti zpívají a company zpívá a tančí. Takže to znamená zpracovat 24 mikroportů, které hercům navlečou inspicientky. Rozdělí je mezi 12 sólistů a 12 lidí z compačky. A vybalancovat, aby to nebylo moc nahlas, nebo moc potichu, je právě to nejtěžší.

Navíc vám v ozvučení může hrát roli počasí, teplota, kolik lidí je na nádvoří, herecké obsazení, i když jsou všichni výborní, někdo tomu dá větší páru, někdo ubere – prostě záleží na tom, jak si to tzv. sedne nebo nesedne. Mikroporty mají herci na těle, občas se stane, že je zalehnou, rozpojí nebo utrhnou kablík – není to časté, ale stát se to může, to už pak musíte řešit během představení.

Aby mikroporty přenášely zvuk, najíždíme je tak pět deset vteřin před začátkem scény, ve které dotyčný vystupuje. Jsme s herci domluvení, že v tu chvíli už musí zmlknout, aby nebylo slyšet to, co do představení nepatří. Stalo se Hraběnce

Karolíně z Dubna, že měla zpívat na balkóně, už jela hudba a najednou všichni slyšíme jadrné: *Ty vole, já mám být někde jinde!* – a už byla slyšet, jak dupe po schodech a běží na balkon – tak to už jsme zareagovali a zvuk stáhli. No, nakonec to stihla a začala zpívat ve správnou chvíli.

Anebo na závěr představení se stane, že v té euforii občas někdo něco žbleptne, *ty jo, dneska to bylo super, to se nám to povedlo!* Tak se může stát, že i já zapomenu – dotyčný odešel ze scény, mám ho očíslovaného, musím ho vypnout. To jsou věci, na které lidi čekají, co je baví, na nějakou chybičku, která do představení nepatří. Technický scénář máme, ale nakonec přece jen zjišťujeme, že i my zvukaři se nejlíp spolehneme na paměť a spontánnost – když se herci naučí své role, tak my se jim taky naučíme. I když to máme trochu složitější, když musíme umět role všech herců – musíme si zapamatovat narážky, na které akci spustíme nebo vypneme. Osvětlovač má taky poznámky, očíslované scény, a má scénář – jenže spíš než do scénáře je nutné koukat na scénu. Po generálkách a premiérách se spolehnout spíš už na paměť a hlavně na intuici.

Snažím se být důsledný, všechno si znamenám, napíšu si v excelu a ve wordu bodový scénář a stejně se na to nemůžu 100 % spolehnout – koukám spíš na situaci, snažím se být v kontaktu a reagovat.

Zámecké nádvoří asi není pro zvukaře dobré prostředí?

Není úplně ideální, ode zdi ke zdi, vznikají odrazy, dozvuk, skoro ozvěna. Na Hluboké je dobře vyřešena

Panorama, ale je malá, tam se ani nemusí zvучit. Většina kostelů má skvělou akustiku, byl jsem nedávno na koncertu jihočeské komorní filharmonie, a říkám si, to je dneska tak hezký, to je asi tím, že to není nazvučené, *usmívá se Honza Zvánovec*.

Jsou prostředí vhodná pro přirozený zvuk. To znamená, že nikde žádná elektronika, vyžaduje se dlouhý dozvuk, to je důležité třeba pro sborový zpěv. Proto kostely dělali tak velké, vysoké, členité, akustika dokonalá. Zvuk je významný a jeden z nejlépe emotivně působících vjemů.

Existují samozřejmě černé mýry zvukaře. Nejlepší je, když si dramaturg, promotér, který připravuje akci, zvolí k žánru své akce dobrý zvukový prostor. Big beat do kostela, to by asi byla noční můra pro všechny. Bohužel zvukař většinou přijde ve fázi, kdy už jsou kostky vrženy, prostor si nevybral, ale je za něj zodpovědný – a stane se pak hromosvodem pro nespokojené reakce: *To bylo hrozný, nebylo dobře slyšet, moc se to odráželo* – protože zkrátka zvučil prostor, určený k něčemu úplně jinému. Ale tak to bývá: když se to povede, tak je to super kapela – a když ne, tak to zkazil zvukař.

A co kdybyste se postavil na tu druhou stranu, odvrácenou od zvukaře – na pódium?

Vůbec, to bych nedokázal. Já nedokážu ani vyhlásit, že se ztratilo dítě – když se tohle stane, všichni samozřejmě běží za zvukařem. Vždycky někoho chytanu, aby to řekl za mě, já jsem stydlivý. Na průmyslovce jsme kdysi secvičili divadlo pro paní

učitelku, abychom získali nějaké ulevovací hodiny, a já tam taky hrál – to byla velká oběť z mé strany. Obdivuju všechny, kteří něco na jevišti dokážou.

Takže když se stane z kulisáka herec, to jde, ale ze zvukaře zpěvák málokdy?

Spíš je to obráceně – že se z muzikanta stane zvukař. Většina zvukařů bývají kluci hudebně vzdělaní, anebo jako já elektrotechnici, kteří si od mládí vyráběli mixážní pulty, a tak se k tomu postupně dostali. Myslím si, že nějaký sluch mám, že už jsem za ta léta hodně naslouchal a mám pro to cit, ale hlavně zhodnocuju své slaboproudé elektrotechnické vzdělání, leccos chápu a s leccím si dokážu poradit. Muzikant má možná lepší sluch a lepší hudební kompozici, ale dobré je se to od sebe vzájemně učit.

Jsem pokorný. Pracujete s technikou, která je náročná a stát se může spousta věcí, které neovlivníte. Zrovna nedávno – smutná historka z natáčení, zvukařova černá múra – odešel nám mixážní pult před koncertem. Museli jsme řešit zálohu, chlapi ze 100 zvířat chodili okolo, vycítili napětí, děje se něco?, ptali se. Ne, ne, úsměvy, všechno v pohodě. Stihli jsme to vyřešit do začátku koncertu, ale byli jsme pěkně vynervovaní. S technikou se vám vždycky může stát, že selže, pak se projeví zkušenost, rozměr vaší firmy, schopnost zálohy a materiálu. Takže nikdy si nevyskakuju, že jsme dobrý a že se nám nic nemůže stát. Všichni, co dělají s digitálními pulty, jezdí se zálohou. Snažím se být zodpovědný, nedám si radši ani pivo. Člověk musí být v pohodě,

maximálně soustředěný, podle mě je i zvukařina svým způsobem umění.

Relaxovat sice umím, ale když jedu někam na dovolenou, samozřejmě mám uši a oči nastražené, a kdekoli se objeví nějaká reprobedna, zajdu se podívat, jak to tamní zvukaři umějí. Když je to dobré, tak si to užiju, a když ne, tak se projeví moje nemoc z povolání – a odejdu...

Vtipy pro zvukaře:

- Nápis u zvukařů ve studiu: UDĚLÁME VŠE, CO JE VE VAŠICH SILÁCH.
- Kolik zvukařů je potřeba k výměně žárovky? Jeden, dva, tři, jeden, dva, tři.
- Jdou dva zvukaři po silnici a nikoho nepomlouvají.
- Přijde zpěvačka do studia a zvukař jí povídá: »Tak nám tady zazpívejte abecedu a my už si to nějak rozstříháme.«

- Je zvukař umělec nebo řemeslník?
???

Většinou mučedník.

- Nazvučování v kostele. Sbor a hráči na kůru, zvukaři dole:

1. zvukař: Kdyby mi teď zahrál něco baskytarista!

Jura: Už hraju!

2. zvukař: Dobré, a teď houslista.

Jura bleskově přehodil nástroje: Eh, no, už hraju!

1. zvukař: Tak a teď housle a basovka spolu?!

Jura:??? Tak to nepujde!!! Takhle dobré ještě nejsou!!!

GALERIE KNIŽECÍ DVŮR

26. dubna až 16. května 2014

Galerie Knížecí dvůr Vás srdečně zve na slavnostní vernisáž prodejní výstavy:

MILAN VÁCHA KOMORNÍ PLASTIKA, GRAFIKA

v sobotu 26. dubna 2014 v 16 hodin

Výstavu uvede Ing. Pavel Frelich.

K výstavě promluví galeristka Marie Hanušová.
V kulturním programu vystoupí Petr Jakeš, klávesy.

Srdečně zveme Vás a Vaše přátele.

Hluboká nad Vltavou, 373 41, nám. Čsl. armády 26
tel.: 387 965 710, 604 207 826, e-mail: galerie@knizecidvur.cz,
www.knizecidvur.cz

Otevírací doba:

pondělí až pátek 10-16 hodin, sobota a neděle 12-16 hodin.

Sponzor výstavy:

TCM BOHEMIA
TRADIČNÍ ČÍNSKÁ MEDICÍNA

UHLO TERM

BORŠOV NAD VLTAVOU

JARNÍ SLEVY do 31.5.2014

Nabízíme Vám uhlí

hnědé — černé brikety — koks

štípané palivové dřevo dřevěné brikety

Nad 20 q ROZVOZ UHLÍ ZDARMA složení uhlí pásovým dopravníkem

PRODEJ A DOVOZ PÍSKU, DRTÍ a ŠTĚRKŮ okrasných kačírků, mulčovací kůry zeminy pro trávníky

☎ 387 250 500, 602 409 423

Otevírací doba a rozvoz Po - Pá 7.00 - 15.30 hod.

www.uhloterm.cz

VÝPRODEJ EKOBRIKET A PELET

ZAHAJUJEME JARNÍ VÝPRODEJ! ZIMNÍ ZÁSoby MUSÍ PRYČ!

• EKOBRIKETY
- několik druhů

• PELETY
- několik druhů

• TRÍSXY

Nellevnější
• MULČOVACÍ KŮRA

Dle počtu odebraných palet DOPRAVA ZDARMA!!!

EKOPALIVO www.ekopalivo.cz

Ekopalivo Bohemia s.r.o.

Prodejna: Briketárna Větrná u Č.K.

Tel.: +420 380 733 733 • 734 768 420

E-mail: prodejnavetna@ekopalivo.cz

Prodejna: Č. Budějovice, Na Ol. Louce

Mobil: +420 777 917 714

E-mail: prodejnacb@ekopalivo.cz

Karel Skalický

Letošní květen připomene dvě zajímavá výročí. Jedno smutné, ale významné. Kardinál Beran, velká česká osobnost a muž, kterého se tehdejší mocní báli i po jeho smrti, zemřel před 45 lety v Římě.

Druhé je radostné narozeninové výročí: skvělý teolog, filosof, spisovatel, milovaný a charismatický pedagog budějovické Teologické fakulty – Karel Skalický, rodák a čestný občan našeho města – oslaví významné životní jubileum.

Obě zmíněné osobnosti se spolu v Římě setkaly, jejich cesty a osudy se protkly, a životopisy obou jakoby barvitě ilustrovaly dějinné zvraty naší země uprostřed Evropy. Ano, historie je psána osudy jednotlivců – a tak poznáte-li životaběh třeba jen jednoho z nich, dozvíte se víc, než kdybyste pročetli příslušné stránky učebnice dějepisu.

Krásné bylo v dubnu naslouchat pětidílnému rozhlasovému vyprávění Karla Skalického (*najdete v archivu rozhlasu stanice Vltava*). Skvělý vypravěč, který prožil víc, než je pro jeden život obvyklé – rázem poodhalil rozdíl mezi tak zvanými celebritami a pak těmi, kteří opravdu mají o čem mluvit a co druhým předávat.

V roce 1993, tedy před dvaceti lety, se Mons. Prof. ThDr. Karel Skalický rozhodl, že opustí svou katedru fundamentální teologie na Lateránské univerzitě v Římě a vrátí se do jižních Čech. Jistě to nebylo snadné rozhodnutí. Nevracel se domů odpočívat. Ba naopak, dobře věděl, že bude začínat znovu: v zemi, která už byla docela jiná než ta, odkud v 50. letech odešel do světa docela dobrodružným způsobem.

Dobře tedy. Rozhodl se. Pamatujete? Vrátil se a stal se farářem v rodné Hluboké nad Vltavou. A začal vyučovat na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. Ti, kdo ho potkávají osobně, nemohou zůstat nezasaženi jeho moudrostí, upřímným zájmem, vtipem, dovedností používat slova v řečnickém i psaném projevu. Ale hlavně jsou upoutáni jeho lidstvem. Jestliže Karel Skalický mluví o svých andělech, kteří ho směřovali na cestách osudem, také on se stal mnoha lidem andělem na jejich cestě.

Karel Skalický

Moji čtyři andělé na mých čtyřech životních rozcestích

(Toto své vyznání pronesl při převzetí čestného doktorátu olomoucké Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v roce 2010. Přetiskujeme v plném znění.)

Pocta, které se mi od zasloužilé a slovně univerzity Palackého dnes dostává, mě naplňuje vděkem za to, že mě uznala za hodna takového vyznamenání, takže se skoro až rdím. Týž vděk patří i spectabilis paní děkance, která si dala nemalou práci připravit laudatio, v níž představuje mé údajné zásluhy. Nemohu též zamlčet vděk

některým významným učitelům naší teologické fakulty, k nimž mě váže přátelství ještě z mého dávného pobytu v Římě, jako k významnému filozofu doc. Karlu Říhovi, pastorálnímu teologu prof. Pavlu Ambrosovi, fundamentálnímu teologu doc. Eduardu Krumpolcovi nebo jako – z mého méně dávného pobytu v Česku – k věroučnému teologu prof. Ctiradu Václavu Pospíšilovi. Jim všem za leccos vděčím.

Když jsem se vmyslel do situace, že zde budu sedět před vámi, byl jsem najednou přepaden a jakoby zaskočen otázkou – znáte jistě i vy takové propady do otázky – jak se vůbec mohlo stát a co všechno se muselo přihodit, že budu v Olomouci, na Palackého univerzitě, před vámi promlouvat, nevěda dosud pořádně, co vůbec. Cítil jsem totiž, že kdybych chtěl mluvit o svých údajných vědeckých výkonech, ve svědomí by se mi neustále ozývala – skoro až výsměšně – otázka apoštola Pavla: *Co máš, co bys nebyl dostal?*, takže bych sotva byl schopen promlouvat alespoň trochu přesvědčivě.

Co máš, co bys nebyl dostal? To napsal Pavel v prvním listě ke Korintským, 4,7, což jinými slovy znamená, že nikdo z nás není naprostým tvůrcem a strůjcem svého příběhu a svých případných zásluh či výkonů. Jsou totiž též jiní, kteří nás podmiňují, usměrňují a vedou, dáme-li se jimi vést, takže naše zásluhy, jsou-li jaké, jsou vlastně též jejich zásluhami. Tito jiní či druzí byli jedním významným sociologem nazváni významuplní druzí, a já bych si dovilil za sebe říct, že to jsou ti »Boží poslové«, jejichž prostřednictvím nás vede – mluveno s básníkem Horou – do všech stran neviditelný Kapitán, který kdysi měl Mojžíšovi říct: *Hle, posílám před tebou posla, aby tě opatroval na cestě a aby tě uvedl na místo, které jsem připravil.* (Exodus, 23,20)

Posel, hebrejsky *mal'ach*, řecky *angelos*, prostě starým počestným a už klasickým slovem anděl. Dovolte mi tuto staroslavnou metaforu, která se velmi dobře hodí pro můj příběh. Vedli mě totiž v mém životě, postupně jeden po druhém, čtyři andělé. Ten první se jmenoval **Vladimír Třebín**, jenž byl pro mě ten nejpřevratnější. Ten druhý byl **kardinál Beran**. Ten třetí byl **Vladimír Boublík** a ten čtvrtý byla **Monica Schreier**.

Ten první byl řeholník, premonstrátský klerik, který byl dopaden při přechodu hranic a kterého pak čsl. rozvědky svými metodami přesvědčila s ním spolupracovat pod krycím jménem Suchý, jak vyplývá z dokumentů StB. A jelikož dostala nápad vyslat ho jako svého informátora do Říma, měl si najít, aby tam vypadal věrohodně, nějakého zájemce o kněžství a studium teologie a s ním přejít ilegálně hranice takřkajíc naostro, to znamená se vším tím putováním nocí přes močály a lesy, štipáním trojí bariéry ostnatého

drátu, přebroděním rozvoděné řeky a přechodem do Rakouska. – Stalo se tudíž, že právě na velikonoční sobotu roku 1955 se ke mně přitočil muž tak o deset let starší a položil mi otázku, zda bych nechtěl studovat teologii a stát se knězem. Byl jsem tenkrát ve druhém roce studia na vysoké škole zemědělské. Otázka mě zasáhla, protože ta eventualita se mi už v mysli vynořila, ale nevzal jsem ji vážně. On mi ji znovu položil tak říkajíc zvenku, rovnou, tvrdě. Ba víc. On mi půjčil knížku *Následování Krista*, on mi mluvil o kráse kněžství, teologie a řeholního života, on mě přivedl k tomu, že jsem opět po letech šel ke svatě zpovědi a k přijímání, takže když se zase rok s rokem sešel a my se opět o Velikonocích roku 1956 setkali, řekl mi rovnou, aniž ovšem co řekl o svém tajemném poslání, že se rozhodl znovu riskovat přechod, odejít do svobodného světa a tam se stát knězem. A najednou vystřelil otázku: *Nechceš jít se mnou?* Rozevřelo se mi v tom okamžiku první radikální rozcestí: jít či nejít, to byla otázka. Trvalo však asi jen minutu, a dostala odpověď: *Jdu*. A tak jsme šli. Pohraniční stráž nevěděly nic o našem útěku, jak jsem se o tom mohl později přesvědčit. Nicméně rozvědkám jménem Dospiva náš přechod sledoval a celkem dosti přesně ho zapsal, jak jsem to mohl nedávno číst v dokumentaci StB. A jako by i počasí nám chtělo jít na ruku, celou dobu našeho klopýtání hraničním pásmem silně pršelo, takže pes stráže, která kolem nás přešla ve vzdálenosti asi sto metrů, nás nenavětil. Jen jsme však přešli hranice, přestalo pršet a ráno vysvitlo sluníčko, takže do Freistadtu jsme došli už suší. Po několika měsících jsme se pak dostali do československé koleje Nepomucenum v Římě a začali studium na Papežské lateránské univerzitě. A tak když tu jsem dnes před vámi jako katolický kněz, jemuž se dostalo římské formace, pak je to z nemalé části jeho zásluhou. Kéž by mu byla před Bohem dostatečnou protiváhou toho ostatního.

Zatímco on se po několika málo letech vrátil do Československa a StB se postarala, aby byl vysvěcen na kněze ve vlasti, když se mu to nepodařilo venku, já zůstal v Římě a mé první místo coby asistenta mládeže bylo ve vatikánském *Oratoriu svatého Petra*. Tam jsem však dlouho nepobyl. Papež Pavel VI. rozhodl vybudovat ve Vatikáně velkou audienční síň, a to právě na území tohoto Oratoria. Bylo mi proto řečeno, abych si hledal uplatnění někde jinde. Rozhodl jsem se proto jít do misijních území Latinské Ameriky a začal jsem vyjednávat s argentinským biskupem Tato ze Santiago del Estero. Byl jsem už nakročen jít do těchto vzdálených končin, když tu zčista jasna k překvapení světové veřejnosti byl v roce 1965 z vlasti vypovězen do Říma arcibiskup Beran, aby tam přijal hodnost kardinálskou a zůstal v exilu bez možnosti návratu. Tím vstoupil do mého života ten druhý anděl. S ním jsem se totiž začal

Foto: Jan Pírgl

častěji setkávat na zasedáních 2. vatikánského koncilu, kde jsem tenkrát též pracoval, a tak se stalo, že mi bylo nabídnuto, abych mu dělal spolu s mons. Škarvadou druhého sekretáře. Stál jsem tak znova na rozcestí. Jenomže volba byla tentokrát už předem určena. Beranovi jsem nemohl říct ne. Latinská Amerika si na mě ještě musela počkat; a já jsem byl nasměrován na české věci.

Vstoupit totiž do kardinálových služeb znamenalo začít pracovat – i přesto, že jsme byli v cizině – pro naši českou církev a pro naše české věci. Kardinál mi svěřil vedení časopisu česko-římské křesťanské akademie *Studie* a uložil mi, abych přeložil do češtiny konstituci 2. vatikánského koncilu o Církvi v dnešním světě a připravil i její patřičný komentář. Vznikla tak – při vši tak trochu odcizující sekretářské práci – i moje kniha *Radost a naděje*, jakož i první ročníky mnou redigovaných *Studií*.

Tento můj druhý anděl však byl v roce 1969

odvolán z našeho světa a já jsem se opět dostal na mizinu. Bylo mi sice nabídnuto dobře zajištěné místo misionáře českých uprchlíků v západním Německu, což byla lákavá nabídka pro rozum pragmaticky vypočítavý, ne však pro můj rozum teoreticko-rozjímavý. Avšak právě v této době nejistoty vstoupil do mého života ten třetí anděl, jímž byl profesor Lateránské univerzity Vladimír Boublík. Byl mým krajanem, jenž začal studium teologie v budějovickém semináři, byl zatčen a vězněn, z vězení se mu však podařilo uprchnout a neuvěřitelnou anabází projít z Československa přes Německou demokratickou republiku do Západního Berlína a odtud do Říma, kde studium teologie dokončil a stal se na Lateráně profesorem a pak i školitelem mé doktorské disertace. Ten první anděl mě nasměroval ke kněžství do Říma. Ten druhý na práci pro naši českou církev a české věci. Tento třetí mi najednou předložil možnost dráhy univerzitní, o níž jsem netušil, že by se mi kdy mohla v italském prostředí otevřít. Ona

Profesor Karel Skalický (* 20. května 1934) získal své teologické vzdělání v italském exilu v Římě, kde také dlouhodobě působil a přednášel teologii především na Lateránské univerzitě, od roku 1967 redigoval exilový časopis *Studie*. Od roku 1994 přednáší znova na české akademické půdě, jako profesor a vedoucí katedry systematické teologie na Teologické fakultě Jihočeské univerzity, jako děkan stál v jejím čele v letech 1996-1999. Roku 2006 mu byl prezidentem republiky propůjčen Řád Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o stát v oblasti rozvoje demokracie, humanity a lidských práv. Loni jmenoval rektor Jihočeské univerzity Libor Grubhoffer významného teologa Karla Skalického emeritním profesorem Jihočeské univerzity. Pro pracovníky univerzity i veřejnost je zárukou akademických, lidských a duchovních kvalit a Teologická fakulta i celá univerzita je na tohoto svého profesora náležitě hrdá.

Karel Skalický je čestným občanem našeho města a je také jak českým, tak italským občanem.

sice byla mým dávným tajným přáním, avšak tak tajným, že jsem si ho neodvážil ani připustit. Rozcestí, které se mi rozevřelo potřetí, bylo mezi zajištěností práce v Německu a naprostou nezajištěností přednášek na univerzitě. Nu a volba dopadla nikoliv, jak radil rozum pragmatický, ale jak mi našeptávalo mé tajné přání. Boublíkovi jsem přikývnul a on se postaral, že rektor Antonio Piolanti mě přijal na jeden semestr v akademickém roce 1968/69. Boublík samozřejmě věděl, že výuka na Lateránské univerzitě mě neuživí, a tak se navíc přičinil i o to, abych dostal u mezinárodní kongregace školských bratří maristů kaplanské místo, které předtím zastával on a které by mi zajistilo – jak jsme tenkrát říkali – stáj a žlab. Díky tomuto mezinárodnímu prostředí jsem pak byl nasměrován na problémy Afriky a Latinské Ameriky. Generální představený této kongregace, Mexičan Basilio Rueda Guzman mě totiž začal posílat do zemí Afriky a Latinské Ameriky, kde bratři maristi byli konfrontováni se situacemi podmiňovanými komunismem a jeho ideologií.

I tento můj třetí anděl však byl v roce 1974 předčasně odvolán ze života. Avšak, kupodivu, ač odvolán, nepřestal jím být i nadále. Ba dokonce bych mohl říct, že intenzivněji po smrti než za života. Skoro bych mohl říct, že *mors sua, vita mea*. Na Lateránské univerzitě jsem totiž nejenom zůstal i po jeho odchodu, ale navíc mi byla po něm přidělena katedra fundamentální teologie, kterou předtím vedl on, jakož i vedení celé teologické specializace v religionistických vědách, kterou na Lateránské univerzitě on založil a vedl. Musel jsem se proto zabývat jeho myšlením mnohem intenzivněji než předtím. A jako by na tom nebylo dost, jeho spřízněná duše a zdatná spolupracovnice Monica Schreier, která mu spolu se svou tetou vedla domácnost, přepisovala

jeho texty a připravovala je do tisku, ta mi dala k dispozici Boublíkovu specializovanou knihovnu a seznamovala mě se skrytými zákoutími jeho myšlení. A když pak se ještě stalo, že mi byl z přičinění generálního představeného maristů, už zmíněného bratra Basilia přidělen vatikánský byt, uvolila se vést mi domácnost a spolupracovat na mých studijních a přednáškových povinnostech, jak to předtím dělala Boublíková. Tak mohla tenkrát přijet do Říma a být s námi i moje maminka. Moje existence tak dospěla, jak mohu říct, do stadia pozemské idylly.

Ne však nadlouho. Došlo k dalšímu světovou veřejností nepředvídanému zvratu: zhroucení sovětského bloku a sametová revoluce. To, o co jsem v exilu spolu s mnoha jinými usiloval, to se stalo skutkem. Je tedy přípustné – tak mi začal našeptávat pokradmu hlas svědomí – zůstat sedět ve své idyle, jako by se vůbec nic nepříhodovalo? Nebyla touha tvého srdce vrátit se jednou do svobodné vlasti neupřímná, když teď váháš opustit dobré bydlo? Bylo mi však zároveň jasné, že není radno, aby šedesátník dělal kotrmelce, že návrat domů po třiceti osmi letech exilového trmácení bude v mnoha ohledech spíš vstupem do ciziny. A navíc tu byla moje spolupracovnice Monika, které jsem byl za mnohé zavázán a která byla na mě existenčně závislá. Mohu si dovolit tahat ji, sudetskou Němku, tam, odkud byla jako sedmileté děvčátko vypovězena spolu se svou matkou, která ten »odsun« v dobytčácích nepřežila? Tahat ji do země, která přestala být její vlastí? A zvládnou to, jít do té »cizí domoviny« sám bez její pomoci? To byla tenkrát kvadratura mého kruhu, ve kterém jsem se točil, takže kdyby bylo nepřišlo nějaké jiné pozoruhodné znamení, zůstal bych i nadále sedět, kde jsem seděl.

To znamení však přišlo. Byla to právě ona, která svou zvláštní vzravnost pochopila, o čem jsem se bál s ní mluvit. Prokázala se tak jako ten čtvrtý anděl, který dostal za úkol přivést mě nazpátek tam, odkud mě ten první anděl vyvedl. Bylo to někdy na počátku roku 1993 zvečera, kdy mi najednou položila otázku: Nemyslíš, že by ses měl vrátit do vlasti? Překvapen tak přímou otázkou, zmohl jsem se jen na protiotázku: A co bude s tebou? A na to ona: Co by mělo být. Půjdu s tebou. Nebo si snad myslíš, že v Budějovicích vznikla teologická fakulta jen tak pro nic za nic? Tady v Římě se za tebe náhrada najde, ale tam ne. Mé čtvrté rozcestí, které se přede mnou rozevřelo, vrátit se či nevrátit, dostalo svou odpověď v jejím: Půjdu s tebou. A tak to všechno, co jsem teprve potom ve vlasti mohl vykonat, včetně toho, že tu dnes sedím, je též její zásluha.

Tito čtyři andělé se všichni významně zasloužili, ač každý jinak, o to, co jsem a co jsem až dosud vykonal. Za nimi však působil, jak to stále silněji vnímám, ten hlavní Režisér, totiž Ježíš Kristus zmrtvýchvstalý, do jehož »scénáře«, který pro mě

připravil, jsem se jako dvaadvacetiletý vědomě a dobrovolně rozhodl vstoupit, ať to stojí, co to stojí. Jemu patří můj dík svrchovaný. Po něm i těm čtyřem jeho poslům, jakož i mým rodičům, a nakonec i vám, že jste mě tak trpělivě vyslechli.

Příběh kardinála Josefa Berana

Před čtyřiceti pěti lety, 17. května 1969, zemřel v římském exilu kardinál Josef Beran. Čech a vlastenec, na kterého se zapomíná, tak jak si to svého času komunistický režim přál. Vězeň nacistů i komunistů byl trnem v oku představitelům totalitních režimů, kteří se báli jeho velkého vlivu, a proto ho před lidmi schovávali.

Pražského arcibiskupa Josefa Berana Němci zavřeli po atentátu na Heydricha v roce 1942 do koncentračního tábora v Dachau. Po nástupu komunistů k moci se stal nepohodlným opět, neboť se odmítl podříditi totalitě. Vláda se bála Beranova vlivu na věřící. Roku 1949 se totiž Josef Beran pokusil v katedrále přechříst pastýřský list, který odsuzoval komunistický režim. Státní bezpečnost ho zatkla a na 14 let internovala na různých místech republiky.

Zahraniční solidarita

Arcibiskup Josef Beran patřil mezi prvních šest vězňů z různých koutů světa, na které v roce 1961 upozornil článek v britských novinách Observer. Osud vězňů zaujal množství čtenářů, kteří zaslali dopisy na jejich podporu. A tak vzniklo hnutí na obranu lidských práv – Amnesty International.

Za pevný postoj k víře a osobní statečnost Josefa Berana papež v roce 1965 jmenoval kardinálem. Josef Beran mohl odjet do Říma, ale nesměl se už vrátit. Kardinálova cesta do večného města tak byla zároveň jeho vyhoštěním. Režim se zbavil nepohodlného člověka, jehož vlivu se obával. Během vatikánského koncilu v roce 1965 vystoupil kardinál Beran s projevem o svobodě svědomí, ve kterém se vyslovil pro rehabilitaci Jana Husa.

Když Josef Beran zemřel, komunisté nepovolili jeho převoz do vlasti. Papež Pavel VI. tedy rozhodl, že bude pohřben v kryptách baziliky svatého Petra ve Vatikánu. Je jediným Čechem, kterému se této pocty dostalo. A také jediným člověkem, který byl pohřben mezi papeži, byť sám papežem nebyl. Vše tedy bylo zcela výjimečné, neslýchané. Tím více vynikla bezcitnost naší vlády vůči člověku, který byl ctěn a vážen celým světem, jen vlastním národem zapomenut. Nenávist šla až za hrob.

Pohřeb se konal 22. května, účastnili se diplomaté z celého světa, chyběl jenom náš velvyslanec.

Historička Stanislava Vodičková z Ústavu pro studium totalitních režimů napsala o kardinálu Beranovi knihu s názvem *Uzavírám vás do svého srdce*, pojednávající o jeho osudu.

»Z odtajněných materiálů československé rozvědky vyplývá, že se komunistický režim bál populárního kardinála i po jeho smrti,« řekla.

»SNB nedala doporučení k převozu kardinálových ostatků do vlasti. Obávala se, že se tichý pietní akt změní v demonstraci proti režimu, které budou ještě masivnější než po smrti Jana Palacha. Po mlčení Prahy nakonec rozhodl Pavel VI. o uložení ostatků kardinála Berana v bazilice sv. Petra v Římě. Přes poslední přání kardinála – spočinout v rodné zemi – zůstává tak v nuceném exilu dodnes.«

Za příkoří, kterých se komunistický režim na Josefu Beranovi dopouštěl, nebyl po roce 1989 nikdo obviněn ani potrestán. Chyběla vůle, stejně jako v mnoha jiných podobných případech.

A kdy se setkal kardinál Beran s Karlem Skalickým?

Kardinál Josef Beran měl v Římě dva sekretáře. Pozdějšího biskupa Jaroslava Škarvadu a také Karla Skalického. Ten se s kardinálem Josefem Beranem setkal hned počátkem roku 1965, kdy kardinál přijel do Říma. Karel Skalický především vyřizoval kardinálovu poštu a doprovázel jej na jeho cestách do zahraničí.

Jeho činnost byla široká, dostával hodně pozvání, byl to člověk, který se vždy snažil vyhovět, řekl o kardinálovi profesor Skalický. Po rodné vlasti se mu stýskalo. Polovinou svého srdce žil doma, druhou polovinou pak v Římě, v takzvaném svobodném světě. Vybavuji si ho stále a vzpomínám na něj s obdivem. Do poslední chvíle na něm nebylo vůbec poznat, že je nemocný. Viděli jsme, že chátrá, ale byl to pořád ten samý kardinál Beran – usměvavý, milý a tichý člověk, o kterém byste neřekli, že trpí. Ráno 17. května jsme s ním ještě celebroidali mši svatou. Při ní kardinál Beran celou dobu stál. Na jeho výraz, který měl v okamžiku proměňování, nezapomenu. Po mši si šel lehnout a asi po třech hodinách zemřel.

Kardinál Josef Beran

Plzeňský rodák Josef Beran se narodil 29. prosince 1888. Po maturitě odešel studovat teologii do Říma, kde v červnu 1911 přijal kněžské svěcení a o rok později završil studium doktorátem teologie. Římské období mělo významný vliv na jeho duchovní růst: získal intelektuální rozhled, poznal rozličné spirituální proudy uvnitř církve a okusil její univerzální dimenzi.

Po návratu domů začal pracovat na různých místech duchovní správy. Mezi lety 1917 a 1928 se stal katechetou a pedagogem ústavu sv. Anny a od roku 1925 ředitelem škol Kongregace chudých školských sester de Notre Dame. V tomto období hojně publikoval, přednášel, věnoval se psaní a překladům beletrie, aktivně vykonával pastorační činnost, stal se vyhledávaným zpovědníkem a exercitátorem. V roce 1928 byl za zásluhy jmenován arcibiskupským notářem. Začal přednášet pastorální teologii na Teologické fakultě Univerzity Karlovy. V roce 1932 byl jmenován rektorem pražského arcibiskupského semináře

a od této doby nesl hlavní odpovědnost za formaci budoucích kněží.

Vězeň nacistů

Po nastolení protektorátu Čechy a Morava se o rektora Berana začalo intenzivně zajímat gestapo. Pozornosti neuniklo Beranovo působení před zábořem Sudet a odpor vůči nacistické ideologii. Obliba a vliv, který měl na věřící, i fakt, že patřil ke katolické inteligenci, postačovaly, aby jej několikrát povolali k výslechu a vyhrožovali mu zatčením. Výhrůžky se naplnily 6. června 1942. Po domovní prohlídce následoval výslech v Peckárně a ještě téhož dne převoz do pankrácké věznice. Předpokládal, že bude sdílet osud českých vlastenců a v nejbližších dnech bude popraven. Čekala ho však jiná cesta. Nacisté na něj uvalili tzv. ochrannou vazbu, převezli jej do Malé pevnosti Terezín, odkud za dva měsíce pokračoval do koncentračního tábora Dachau.

Transport s Beranem dorazil 4. září 1942. Byl zařazen do kategorie politických vězňů s číslem 35844 a přiřazen na kněžský blok. Zde nacisté soustřeďovali »nebezpečné« duchovní ze všech okupovaných zemí. Celkem se tu sešlo 2720 duchovních z 134 diecézí a 24 národů, kteří museli čelit tělesnému a psychickému vyčerpání, vyhladovění, epidemiím a brutalitě dozorců. Bylo těžké v tomto prostředí nepropadnout zoufalství a zachovat si identitu, jak nabádal Josef Beran, ale jedině tak se člověk nerozplynul v moři beznaděje a mohl plnit i na tomto místě své pastorální poslání.

Josef Beran se v táboře shledal s mnoha spoluobraty, bývalými studenty, ale také s lidmi, s nimiž by se v běžném životě nesetkal. Byli mezi nimi političtí odpůrci – liberálové, socialisté, komunisté i duchovní jiných konfesí. Vzájemná komunikace křesťanů různých vyznání byla v té době nemyslitelná, avšak osobní zkušenost s nacistickou ideologií už nekladla otázku, zda Evropa bude katolická, nebo protestantská, nýbrž zda ještě vůbec bude křesťanská. Společně prožité útrapy vedly k přirozenému ekumenismu, k solidaritě napříč konfesemi i politickými stranami a k navazování neobvyklých přátelství.

Koncentrační tábor Dachau osvobodila americká armáda 29. dubna 1945. Berana čekal návrat do vlasti. Byl to však už jiný člověk. Někdejšího muže »litera« obrousily prožité útrapy ve statečného a moudrého pastýře.

Arcibiskupem

Katolická církev měla po válce vysoký společenský kredit. Mnozí duchovní zažili věznění, tvrdé výslechy na gestapu a perzekuci. V koncentračních táborech a na popravistiích zemřelo více než sedmdesát českých kněží a řeholníků. Diecéze byly po válce zdecimované. Od úmrtí kardinála Kašpara v roce 1941 zůstal rovněž pražský arcibiskupský stolec neobsazený. V neklidné době po osvobození nastal čas vybrat jeho nástupce.

Papež Pius XII. jmenoval 33. pražským

arcibiskupem Mons. Josefa Berana, jenž v extrémních podmínkách koncentračního tábora osvědčil pevnost charakteru a věrnost Bohu, církvi a národu. V neděli 8. prosince 1946 přijal Josef Beran biskupské svěcení a zároveň byl při této příležitosti intronizován. Ve funkci arcibiskupa prosazoval návrat ke křesťanským hodnotám, usmíření, spolupráci a solidaritu ve všech vrstvách společnosti. Stal se mravní autoritou i oblíbenou »celebritou« – aktivně se zapojil do veřejného života ve snaze přiblížit katolickou církev společnosti a začlenit křesťanské hodnoty do každodenní lidské činnosti.

V únoru 1948 se jako nejvyšší představitel katolické církve vymezil vůči nastupující totalitní moci. Čelil stupňující se represí a snahám komunistického režimu o získání kontroly nad církví. Jeho postoj a jednota biskupského sboru stavěly církev do role poslední rezistentní instituce ve státě, která ještě odolávala podřízení komunistům. Církev při jednáních se státem požadovala zachování podmínek pro své fungování podle platného modu vivendi, zatímco cílem komunistů bylo odtržení církve od Vatikánu a vytvoření tzv. národní církve, kterou by řídili prostřednictvím loajálních kněží. Neslučitelné představy vedly k ukončení jednání a režim přešel k otevřenému teroru. Biskupy internoval a jejich pravomoci převzali komunisty dosazení kapitulní vikáři. Rozeběhly se církevní monstrprocesy, došlo k likvidaci řeholních společenství a k svévolnému zatýkání »reakčních« duchovních a laiků.

Vězeň komunistů

Arcibiskup Beran byl od 19. června 1949 držen »v domácím vězení«. Od 7. března 1951 začalo období jeho čtrnáctileté internace na různých místech republiky. Krátce pobyl v Roželově u Rožmitálu, odkud byl společně se třemi řeholnicemi, jež mu vedly domácnost, tajně převezen na neznámé místo. Podmínky internace byly v mnohém podobné vězeňskému režimu, ale navíc obsahovaly úplnou izolaci od vnějšího světa. Arcibiskup nevěděl, kde se nachází, neměl spojení s rodinou, byl mu odpírán i komunistický tisk, takže mnoho let nevěděl, jestli církev ve státě ještě vůbec funguje. Netušil, jak dlouho internace potrvá, zda bude souzen v některém z inscenovaných procesů, nebo jej »odstraní« a rodině sdělí, že zemřel »přirozenou« smrtí.

Komunisté znali Beranův kredit a popularitu mezi obyvatelstvem, proto jej zároveň potřebovali zbavit důvěryhodnosti před veřejností. Už ve druhém místě internace, v Růžodolu u Liberce, vynaložili značné úsilí, aby natočili kompromitující film o jeho »nevhodném« chování k jedné z jeptišek. Do polévky a čajů jim přidávali afrodiziaka a předpokládali, že vlivu prášků podlehnou. Za tímto účelem je neustále sledovali špehyrkami ve zdech, odposlouchávali a tajně fotografovali. Akce trvala více než rok, ale požadovaného výsledku nedosáhli.

V dubnu 1953 arcibiskupa přestěhovali do

Myštěvsi a o čtyři roky později do Paběnic u Čáslavi. Přestože se měnila místa pobytu, podmínky zůstávaly stejné: internační dům stál mimo obec, střežili ho příslušníci StB se psy, okna byla stále zavřená, skla zatřena bílou barvou, okolo domu stála vysoká dřevěná ohrada, která vymezovala minimální dvorek pro hodinový pobyt na čerstvém vzduchu. V tomto životním prostoru trávil arcibiskup svůj život v modlitbách za církev a vlast až do roku 1963, kdy mu byla udělena milost. I nadále se však nesměl ujmout svého úřadu, nýbrž mu znovu určili místo pobytu »pod dohledem«, v Mukařově u Prahy.

Zpráva o jeho částečném uvolnění se brzy roznesla a za arcibiskupem začaly proudit davy lidí. Režim tuto »nepříjemnost« vyřešil přestěhováním Berana do těžko přístupného Radvanova u Mladé Vožice. Zde jej v lednu 1965 zastihlo jmenování kardinálem.

Vyděděncem

Po složitých jednáních se Svatým stolcem nabídl stát Beranovi odlet do Říma na slavnostní jmenování kardinálem, ale bez možnosti návratu. Na oplátku komunisté souhlasili se změnou ve vedení pražské arcidiecéze – biskup František Tomášek vymění kolaborujícího kapitulního vikáře Antonína Stehlíka. Stárnoucí arcibiskup Beran byl postaven před nelehkou volbu. V zájmu života církve v Československu nakonec přinesl i tuto obět, přijal »dobrovolně« osud vyhnance a 19. února 1965 odletěl do Říma.

Předpoklad komunistů, že se problematického Berana nadobro zbavili, se ukázal jako lichý. Kardinál se okamžitě pustil do práce. Na II. vatikánském koncilu pronesl zásadní projev o svobodě svědomí, vydal se na cesty za krajany po Evropě a zámorí, promlouval k věřícím »za železnou oponou« z Vatikánského rozhlasu, založil středisko Velehrad a zabezpečil vydávání knih a časopisů pro československé katolíky.

Po vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa pohasly veškeré šance na změnu poměrů v zemi, a pro těžce nemocného kardinála to navíc znamenalo i konec nadějí na vytoužený návrat do vlasti. Pozemská pouť kardinála Berana skončila 17. května 1969.

Charismatického Berana se režim bál i po smrti. Nepovolil převezení jeho ostatků do Prahy z obavy, že by obřad vyvolal občanské nepokoje větších rozměrů než v případě Jana Palacha. Papež Pavel VI. rozhodl, že bude arcibiskup pražský metropolita a primas český Josef kardinál Beran pohřben mezi papeži v kryptách baziliky sv. Petra v Římě.

Přes snahu komunistických ideologů neupadl kardinál Beran v zapomnění. Stal se symbolem věrnosti, lásky a pokory. V roce 1998 byl započat jeho proces beatifikace.

S použitím textu Stanislavy Vodičkové (autorka působí v Ústavu pro studium totalitních režimů)

Narodilo se Vám miminko?

Volejte hlubockou matriku **387 001 324!!**

Bohužel díky novému systému v evidenci obyvatel dostávají matrikářky oficiální data se zpožděním. Pokud chcete, aby Vaše miminko s datem narození mezi 1.3. – 15. 4. 2014 dostalo pozvánku na vítání občánků (koná se posledního května), ozvěte se nejpozději do 14. 5. na výše uvedený telefon či osobně na matrice.

Nedbalost způsobila požár balkónu v Hluboké nad Vltavou

Škoda ve výši Kč 100 000 Kč byla vyčíslena po požáru, ke kterému došlo v ranních hodinách ve středu 2. dubna, na balkóně třípatrového domu v Nerudově ulici v Hluboké nad Vltavou.

K požáru došlo z důvodu nedbalosti nejištěné osoby na balkóně ve druhém patře. Operační středisko HZS Jihočeského kraje k požáru vyslalo v 4:21 hodin včetně výškové techniky profesionální jednotku ze stanice České Budějovice a svolalo jednotku SDH obce Hluboká nad Vltavou. Hasiči provedli průzkum bytu. Nalezli zde osobu, kterou si převzali do své péče zdravotníci ZZS. Zasahující hasiči požár uhasili přibližně za půl hodiny. Poté byl zásah obou jednotek ukončen. U požáru vyšetřovatel HZS spolupracoval s Policií ČR.

Tolik ze zprávy Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje.

Město Hluboká promptně zajistilo pro obyvatele bytu náhradní ubytování v Domě pro seniory na Hluboké. Pán ze zasaženého bytu byl vzhledem k nadýchání kouřových zplodin hospitalizován v českobudějovické nemocnici a domů se vrátil v den svých 90. narozenin, naštěstí už bez zdravotních problémů.

Všechno tedy protentokrát dobře dopadlo, naštěstí beze škod na zdraví – oprava následků v bytě ovšem úsilí i finanční náklady na obnovu vyžaduje. Opatrnost je na místě, oheň je opravdu nebezpečný živel.

Co obsahuje (a co ne) senátní návrh zákona o NP Šumava?

Skupina dvaceti senátorů pod vedením Pavla Eybrta předložila v Senátu návrh zákona o Šumavě. Návrh zákona jsme nepsali jako podepsaní senátoři nikdo, ale osvojili jsme si návrh, který vypracovali odborníci z MŽP za vedení ministra Podivínskému (KDU-ČSL). Samozřejmě, autoři zákona vycházeli z návrhu ministra Chalupy (ODS) a pozměňovacího návrhu Plzeňského kraje (ČSSD). S návrhem zákona vyslovily souhlas šumavské obce a zřejmě nikdy jsme nebyli tak blízko přijetí zákona o Národním parku Šumava.

Návrh zákona stanovuje jasná a čitelná pravidla pro všechny, tedy stanovuje to, co Šumavě 23 let chybí. V minulosti jsme opakovaně viděli, jak se z vůle ředitele nebo se změnou ministra měnila péče o šumavskou přírodu z roku na rok. Dokonce docházelo ke změně péče o lesy i několikrát do roka. Na jaře to bylo území bezzásahové, na podzim zásahové, další jaro zase bezzásahové. Jednou se udělovala pokuta za nezpracování kůrovcových stromů, podruhé se udělovala pokuta za asanaci kůrovcových stromů na stejných plochách. Pravidla je potřeba nastavit přesně a stejně tak zonaci. Zonace musí vázat na způsob péče a musí být součástí zákona, aby si ji zase ministři a ředitelé nemohli měnit, jak se jim zlíbí. Například v roce 2007 ministr Bursík obešel zonaci svým ministerským »rozhodnutím«. Tehdejší ředitel Krejčí se dokonce platným Plánem péče vůbec neřídil a legislativa mu to umožnila. To nejsou pravidla ale chaos. Návrh zákona je tedy jakousi pojistkou před další lidovou tvořivostí ministrů ŽP a ředitelů NP.

Nejčastější kritika k návrhu ze strany nevládních organizací směřuje k malým výměrám tzv. bezzásahovosti či divočiny. Na základě dohody vedení parku s obcemi, Radou parku a oběma kraji návrh zákona o 100% zvětšuje první zónu a zceluje rozdrobenou 1. zónu ze 135 ostrůvků na 35 ostrovů. Z dnešních 13% zvětšuje návrh zákona první zónu na 26% a má jasný výhled na 35% se souhlasem obcí. To vše jsou úspěchy současného vedení NPŠ vtělené do zákona.

Připomeňme, že NP Bavorský les, který je aktivisty Šumavě dáván za vzor, má v bezzásahovém režimu 13 000 ha a NP Šumava má již nyní, po domluvě s obcemi, v tomto režimu 15 100 ha, tj. o 2 tisíce hektarů více než Bavoráci.

Zákon také neumožňuje masivní těžbu, poplatkový lov zvěře či privatizaci pozemků, jak jeho odpůrci někdy tvrdí. Je potřeba neustále připomínat, že za »ekologického« ředitele Krejčího a ministra Bursíka se těžilo nejvíce v historii NPŠ a udělaly se největší holiny. Bezhlavé prosazování »divočiny« či »bezzásahovosti« či »zakládání nových pralesů«, jak to aktivisté nazývají, vedlo k tomu, že je dnes v NPŠ dvacet tisíc hektarů zdevastovaného či suchého lesa, odkud se i tetřev musel vystěhovat. Toho se chceme zákonem vyvarovat. Za ředitele Krejčího se také lily do lesa tisíce litrů chemie, zatímco současné vedení je první, které chemii v NPŠ zcela zakázalo. Za všech ředitelů se v Národním parku střílí cca 700 kusů jelení zvěře ročně. Jde o každoroční cílené snižování stavů, kdy zaměstnanci parku (nejde o poplatkové lovy) nahrazují neexistenci přirozených predátorů, vlků a medvědů. Obviňování, že zákon umožňuje »vyvážení a privatizaci pozemků v NPŠ« je opět nesmysl. Hnutí Duha a další aktivisté deset let obviňovali politiky, starosty a lesníky, že chtějí na Šumavě kácet a zbohatnout na dřevě. Když se prokázalo, že se nejvíce a masivně kácelo za ministra Bursíka a ředitele Krejčího, aktivisté změnili rétoriku a napadají politiky a starosty, že chtějí vyvážet a privatizovat pozemky. Veřejnost již neslyší na kácení, tak to aktivisté zkoušejí s pozemky.

Ekoaktivistům se prostě zákon o Šumavě nehodí, protože se jasných pravidel bojí. Už by se pak nemohli zviditelňovat na uměle vytvářených kauzách, které vznikají díky nejednoznačnosti pravidel. A proto jsme v Senátu předložili návrh zákona o Šumavě.

Tomáš Jirsa, senátor jižní části Šumavy

Starožitnosti

Pokaždé, jdu-li Tyršovou ulicí od hlubocké fary vzhůru, poutá můj pohled nápis »Starožitnosti« na fasádě domu pana Frdlíka. A vždy jsem na rozpacích. Pravda, obsah této prodejny souhlasí s informační tabulí, ale přesto. Již několikrát jsem si v ní se zájmem prohlédl starožitné předměty, vystavené k prodeji. Oprostíme-li se od rádob modernistických a uměleckých klišé, vnímáme každý artefakt jako odkaz dávných umělců nám. Všeho se dotýkaly jejich tvůrčí ruce s úsilím, vytvořit dílo co nejdokonalejší. Nutí nás to třeba pohlédit řezbářsky krásně vykroužené opěradlo židle, oblyskané dlaněmi uživatelů, nebo se zahledět do obrazu, jehož malba těšila duši dřívějších majitelů.

Vůbec nemám rád snobské hromadění starožitností pro chlubení se návštěvám. K uměleckému předmětu chci cítit vztah, často obtížně vysvětlitelný – obraz milovaného malíře, věc připomínající můj zážitek, nebo dílo okouzující svojí dokonalou uměleckostí. Právě řada těchto vlastností je skryta v dílech, která jsou ve zmíněné prodejně.

Navic – nabízejí svoji užitnou, nebo duchovní náplň i náročným uživatelům. Víím, že je to úsměvné, ale přesto. bych změnil nápis této prodejny na »Novožitnosti.«

Koupíme-li si starobylé dílo, dáváme mu vlastně »nový život!«

František Kvapil

Parkovné – máte platné kartičky?

Na Hluboké se opět na Masarykově ulici vybírá parkovné. Žádáme občany města Hluboké i okolních obcí, aby si zkontrolovali, event. obnovili kartičky v kanceláři Podniku místního hospodářství. (SPZ auta, s kterým chcete parkovat, musí souhlasit!) Bez kartičky platba na den 90 Kč!

Víte, že?

Slovičko **AHOJ** bývalo napsané na každé lodi.

Je zkratkou těchto slov: »Ad **H**onorem **J**esu« (Ku cti Ježíše).

Pravobřežní cyklostezka na Hluboké otevřena!

Nejdřív 19. dubna dorazily (předčasně, ale v plné síle) Pankrác, Servác a Bonifác. Ledoví muži.

Díky nim měli cyklisté příjízďející od Budějovic na Hlubokou červené nosy a zmrzlé prsty na řídítkách. Slavnostní pásku přestřihli cyklističtí nadšenci a budovatelé prvních cyklostezek jihočeského kraje – Ing. Miroslav Beneš (bývalý primátor Českých Budějovic) a Pavel Marek (starosta hlubockého Sokola). Dále Ing. Miloš Štěpanovský (ředitel Jaderné elektrárny Temelín), Ing. Tomáš Jirsa (starosta města Hluboká), Jiří Karváněk (hlubocký zastupitel a velitel hasičů).

Kolemjedoucí cyklisté pak dostali ke svačince páreček, chlebiček či jednohubku, ale na odbyt šlo díky mrazivému dopoledni hlavně něco pro zahřátí, třeba štamprlička becherovky. Příhlížející městská policie cyklisty nijak neperlustrovala, a dopřála jim doušek na zahřátí.

Město Hluboká má tak v kolonce **Radost a bezpečná jízda pro cyklisty** další plus.

Čerstvě otevřená pravobřežní cyklostezka se milovníkům cyklostezek, kteří ten den trasu projeli, líbí a hodnotí ji vysoko – pochvalují si její různorodý terén, menší frekvenci návštěvníků (řekněme: prozatím!), hezký výhled na druhý břeh, krásnou Vltavu a možnost dojet z Hluboké až do Týna.

Přijeli »cyklodědci« z Tábora – tak se titulovali, ale bylo vidět, že mají natrénováno. Nechyběly ani dámy, na kolech, či v běžeckém úboru, děti a rodiče, mladí a zamilovaní. Dokonce saský cyklista až od Míšně obdivoval krásy jižních Čech ze sedla kovového oře.

Děti se potěšily dárky od Nadace ČEZ a malovaly křídami a pouštěly bublinky z bublifuku po větru.

Zdá se tedy, že v této sezóně cyklisticky ožije i pravobřežní cyklostezka – díky přece jen náročnějšímu povrchu se ale nestane společnou stezkou pro bruslaře a cyklisty.

Trendy firemního vzdělávání ve třetím tisíciletí

Jazz - com, s. r. o. – jazyková škola z Hluboké nad Vltavou, pořádá 23. května 2014 druhé pokračování konference Trendy firemního vzdělávání ve třetím tisíciletí, kterou úspěšně organizovala vloni. Téma tohoto ročníku má název »Absolvoval jsem školení. A dál...«

»Úspěch a ohlasy nás inspirovaly při přípravě programu a výběru témat pro letošní konferenci,« řekla nám ředitelka jazykové školy Jazz - com, s. r. o. Mgr. Michaela Krausová. »Organizací konference chceme podpořit oblast vzdělávání, ve které máme jako škola největší zkušenosti. Cítíme se být součástí programů firemního vzdělávání. Naším záměrem je vnášet do osvědčených postupů nové trendy. Účastníci konference budou mít šanci se s ostatními podělit o své zkušenosti a postupy a zároveň získat od svých kolegů z jiných firem impulsy k řešení horkých témat ve firemních vzdělávacích programech.

Vzhledem k tomu, že naše jazyková škola celou konferenci organizuje, chce takto podpořit dobře fungující firemní vzdělávací programy. Konference se zúčastní i jako přednášející s tématem Firemní jazykové poradenství. Jedná se o jednu z našich služeb. Vedle výuky intenzivních

kurzů pro děti a dospělé, nebo online výuky, přinášíme poradenství při řešení sestavy vzdělávacího programu pro jednotlivce nebo firmy.

Setkání na Hluboké mnohé účastníky už před rokem přesvědčilo, že Hluboká je příjemným místem k setkávání, a to nejen pracovním. V každém případě budeme v této zkušenosti dále pokračovat. «

Význační hosty budou: Ing. Tomáš Jirsa, starosta města a senátor, Barbora Schelová, ředitelka HR ve společnosti Robert Bosch, RNDr. Jan Zahradník, 1. primátor Českých Budějovic a člen Parlamentu ČR, dále personální ředitelé a vedení významných podniků jihočeského kraje.

Přednášející opět připravili přednášky k ústřednímu tématu, které zní zajímavě – a o tom, že jejich sdělení mají obsah, svědčí i motta vystihující filosofii jednotlivých autorů:

– Každý má možnost volby. Ne každý si to však uvědomuje. – Učíš-li se proto, aby sis zapamatoval, zapomeň. Učíš-li se proto, abys porozuměl, zapamatuješ si. – Pesimismus je nálada. Optimismus volba. – Jediným člověkem, kterého můžeme skutečně motivovat, jsme my sami. – Aneb: Jaký si to uděláš,

takový to máš!

Jisté je, že jak přednášející, tak účastníci, se těší hlavně na společnou diskuzi, předávání na vlastní kůži zažitých zkušeností a radost nad poznáním, že takhle to skutečně funguje!

POZVÁNKA

Výstavní projekt ke 130. výročí založení keramické školy v Bechyni

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni
a Střední uměleckoprůmyslová škola Bechyně
ve spolupráci s Uměleckoprůmyslovým muzeem v Praze
si vás dovolují pozvat na zahájení výstavy

FENOMÉN

v sobotu 3. května ve 14 hodin

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni

Zámecký pivovar 135, Bechyně

Výstava se koná pod záštitou starosty města Bechyně Jaroslava Matějky.

Úvodní slovo Aleš Seifert, ředitel AIG.

K výstavě promluví Dita Hálová, kurátorka výstavy,
a Jiří Novotný, ředitel SUPS Bechyně, kurátor výstavy.
Hudební vystoupení Karel Dvořák.

Výstava potrvá do 28. září 2014. Otevřeno: denně 9–18 hodin.

Hřiště pro seniory na Hluboké

■ v pondělí 19. května se v 14 hodin otevře hřiště pro seniory ve sportovním areálu u řeky Vltavy

S panem Pavlem Markem, starostou hlubockého Sokola, jsme si povídali o jednom hezkém nápadu. I když se jedno hřiště pro seniory chystá přímo ve městě vedle Domova *U Zlatého kohouta*, tohle bude novinka, která bude hezkým jarním dárkem Sokola Hluboká seniorům. Ale nejen jim.

Loni v prosinci hlubocký SOKOL oslavil 20 let od svého znovuoobnovení na Hluboké. Všichni víme, že právě Sokol je organizace proslulá tím, že v jejích řadách se scházejí a cvičí všechny generace. Od nejmenších dětí po starou gardu těch, kteří uvykli celoživotnímu pohybu a drží se hesla: Ve zdravém těle zdravý duch!

Když jsme společně seděli a slavili, říká Pavel Marek, mluvili jsme také o areálu dole u vody, který Sokolu patří a poskytuje nepřehledné sportovní možnosti pro všechny věkové kategorie. Kromě pro seniory, to mi tam chybí.

Přišel jsem na výbor s tím, že se dneska už i u nás v republice dělají pěkná hřiště pro seniory a že by stálo za úvahu, kdybychom něco takového do areálu včlenili. Výbor mi to odsouhlasil a já se na podzim do té myšlenky docela ponořil. Šel jsem za starostou i tajemníkem, že bychom na to potřebovali nějaké peníze, vyprávěl jsem, že na Praze 6 takové hřiště dělali a neudělali jedno, ale tři. Nicméně naše město už investuje do hřiště pro seniory u Domova důchodců.

Přesto jsem se té myšlenky nevzdal, Prahu jsem oslovil, předali mi internetový odkaz a poslali dokonce projekt včetně kontaktu na stavební firmu, která akci provedla, a finančního rozpočtu. Každé to hřiště se pohybuje s cenou mezi 2 – 3 miliony korun. Zjistili jsme, že i s nejskromnějšími nároky bychom se s objednávkou prací u firmy dostali nejmíň na půl milionu. Takové peníze hlubocký Sokol nemá!

Tak mě napadl Pepík Pařízek, hlubocký kovář, a vydal jsem se za ním. Dokázal bys podobné cvičební stroje udělat? ptám se, a on řekl, že samozřejmě dokázal! Udělal finanční rozvahu a dostali jsme se na čtvrtinové ceny. Zeptal jsem se i právníků, zda se nedopouštíme nějakého prohřešku, když se inspirováme hřišti podobného typu – ale bylo nám řečeno, že pokud nebudeme konkurovat výrobou a prodejem prvků hřiště dál, bude to jen pro naši potřebu – nejedná se o žádný protiprávní čin.

Takže pan Pařízek vyrobil kvalitní cvičební prvky pro hlubocké hřiště pro seniory v areálu Sokola na Podskalské louce. Jsou z ocelového pozinkovaného materiálu a měly by bez úhony vydržet dalších 70 let. Takže i dnešní sokolský mladší žák se může těšit, že mu jednou tohle seniorské hřiště přijde vhod.

Nejen pro seniory

Od začátku bylo jasné, koho těmi cvičebními prostředky chceme oslovit. Máme na mysli nás starší, abychom posilovali to, co nám ochabuje, co se opotřebovává. Ze začátku vzniklo jenom pět prvků, které budou postupně rozvíjet zápěstí, loket, rameno, kotník, koleno, kyčle. Celostní přístup, nebude to žádné těžké posilování, jenom rozvíjení partií těla, které potřebujeme zachovávat funkční. Takže vše je postaveno tak, aby každý ten přístroj velice jednoduchým pohybem bez jakéhokoli odporu stimuloval a sloužil.

Uvažovali jsme, kam hřiště v areálu umístit, domníváme se, že senioři zřejmě uvítají prostor, kde je nikdo nebude okukovat. V areálu jsou někdy lidí stovky a je tam pěkně rušno. Ale našli jsme místo takové výše za baseballovými hřišti poblíž řeky.

Pokud bude hřiště využíváno se zájmem, jsme připraveni každý rok tam jedno dvě cvičební zařízení přidat. A zároveň jsme mysleli na to, že tam senioři zamíří se svými vnoučaty, tak aby tam i děti našly něco pro sebe, pískoviště, budou tam lavičky, dvě tři sloužící i ke cvičení, jednu lavičku dáme na hráz s výhledem na vodu.

V pondělí 19. května ve 14 hodin areál otevřeme. Pozveme starostu, tajemníka města, kováře Josefa Pařízka, který stroje vyrobil, Aleše Rause, který pomohl s pořízením laviček. Doufám, že se nám na zahájení podaří pozvat nějakého rehabilitačního pracovníka, aby někdo, kdo rozumí lidskému tělu, vysvětlil, k jakému účelu přístroje slouží.

Všechno tentokrát platí Sokolové, i když pravda je, že město nám všemožně pomáhá – máme spolu dobré vztahy.

A hlavně: srdečně zvání jsou senioři! Chystají se, dokonce dali ve známost, že připraví i občerstvení, aby to bylo ještě příjemnější.

V pondělí 19. května si uděláme na celém hřišti **Den pro seniory** – a celý areál budou mít senioři zdarma k dispozici, mohou vyzkoušet minigolf, či cokoliv jiného, na co se budou cítit!

Z tisku:

Dětským hřištěm ve velkém konkurují hřiště pro seniory.

V Praze rostou jako houby po dešti. Nejedná se o ta klasická s prolézačkami, kolotoči a skluzavkou, na kterých by si senioři hráli. Fungují spíše jako posilovna, kde si starší lidé mohou »hrát« na posilovacích strojích, při čemž si zlepši koordinaci a motoriku.

Někteří starší aktivní senioři i ve věku kolem 80 let pohybově zvládají tolik, že by jim mohla závidět i většina mladých. Kdo chodí pravidelně cvičit, brzy na svém těle pozná změnu. Hřiště pro seniory však neznamená pouhé zvětšení prvků, které známe z dětských hřišť. Ve vnitrobloku na sídlišti Petřiny je např. deset strojů, na kterých se lze protáhnout, posílit záda, ruce i nohy. »Hřiště má úžasné provedení a byl to skvělý nápad. Chodím cvičit téměř každý den. Kdykoliv jdu vynést odpadky, zacvičím si na nějakém stroji. Kolikrát vidím starší lidi, kteří se vrací z nákupu, že odloží tašku a zacvičí si taky,« pochvaluje si venkovní aktivity sportovkyně Alena, která hned u hřiště bydlí.

Hřiště zde funguje už pátým rokem a těší se velké oblibě. Senioři mohou protahovat svá těla pod širým nebem. Ale je určeno i pro všechny věkové kategorie, může posloužit jak dětem, tak jejich maminkám.

»Jsou tu prvky pro seniory na protažení těla a udržení stability. Senioři motoriku pomalu ztrácejí a cvičení napomáhá tomu, aby zůstala zachována. Probíhají zde i cvičení s trenérem, což je velmi žádané a úspěšné. Některé stroje jsou náročnější a je potřeba, aby věděli, jak přesně na nich cvičit,« řekla Marie Kousalíková, starostka Prahy 6 a iniciátorka projektu hřiště, které vzniklo jako první svého druhu nejen v Praze, ale i v České republice.

KVĚTNOVÁ BÁSNÍČKA

První políbení

Jak já byl tenkrát v rozpacích,
když jsem své oči k Tobě zdvihl!

Tys měla tvář dvě rudé růže,
a já byl ještě půlkou muže!

A tvoje oči – studánky –
snad bublaly z nich moldánky.

Já cítil, jak můj svět se točí,
tím točily, ach, Tvoje oči,
já nebyl tím, kým dříve byl –
já po ženě jsem zatoužil!
Tvá ústa cítím ještě dnes.
Ano, nám zpíval celý les!

A ptáci tiše poslouchali,
jak se dva mladí rozlfbali.
A nebýt těch hodin na věži!!!
Proč já byl tenkrát v rozpacích!?
Spatřil jsem lásku. V očích Tvých!

Antonín Zvánovec

Sedm nejčastějších omylů při třídění odpadu

Do kontejnerů na směs plastů je možné kromě PET láhví vhadzovat často také fólie, sáčky, plastové tašky, obaly od CD disků a mnoho dalších výrobků z plastů.

Dvě třetiny Čechů odpad třídí. Nepovažují to za nijak složitou věc – do zelených kontejnerů patří sklo, do modrých papír a do žlutých plast. Jenže není papír jako papír a není plast jako plast. Navíc se mohou občas v domácnosti objevit neobvyklé odpady, se kterými si nemusí správně poradit ani zkušený tříditel. Vy například víte, kam vyhodit rozbité zrcadlo, plata od vajíček nebo obaly od rostlinných olejů?

Konkrétní informace, co kam patří a nepatří, jsou na popiskách přímo na jednotlivých barevných sběrných kontejnerech. O systému sběru tříděného odpadu totiž rozhoduje každá obec sama, a proto se všude třídí jiným způsobem. Záleží na dohodě mezi obcí a svozovou firmou a technickém vybavení třídících linek v okolí.

V některých obcích se spolu s plastem do žlutých nebo s papírem do modrých nádob vhadzují i nápojové kartony. Někde se z plastových obalů sbírají jen PET lahve, jinde plastová všeho chuť.

Zkrátka jiný kraj, jiný mrav. Základní věci však platí všeobecně.

Omyl 1: Musí to být dokonale čisté

Do kontejnerů na směs plastů je možné kromě PET láhví vhadzovat často také fólie, sáčky, plastové tašky, obaly od CD disků a mnoho dalších výrobků z plastů. Včetně obalů od potravin, pokud v nich nejsou zbytky jídla. Častým omylem je, že tyto plastové odpady musí být dokonale čisté. Nemusí.

Drobné znečištění plastových obalů nevadí. Je však dobré mít na paměti, že mastnota a zbytky obsahu omezují recyklaci vytríděných obalů. A také zneprjemňují život obsluze dotřídovacích linek.

Problém ale je mastnota. Plastovou láhev od rostlinného oleje je potřeba pořádně vymýt. »Do plastů patří tento obal až po pečlivém vymytí teplou vodou a přípravkem na mytí nádobí. Pokud někdo nechce láhev od oleje vymývat, ať ji raději dá do směsného odpadu,« doporučuje Lucie Paseková, zastupující odpadovou společnost REMA Systém. Proto je lepší před vhozením do žlutého kontejneru vymýt nebo alespoň pořádně vyškrábat i plastový kelímek od jogurtu.

Naopak se není třeba bát do tříděného odpadu vyhodit prázdné obaly od mýdel nebo šamponů a dalšího běžného drogistického zboží. »V tomto případě se nejedná o žádné nebezpečné látky, stačí tedy, když zbytky kosmetických přípravků jako jsou mýdla, šampony, krémy zcela spotřebujete,« radí web jaktridit.cz.

Obaly od žiravin, barev a jiných nebezpečných látek do žlutého kontejneru nepatří vůbec. Stejně jako podlahové krytiny z PVC či novodurové trubky.

Omyl 2: Polystyren do plastu nepatří

Patří. Ať už jde o termoobaly, do kterých vám v restauraci zabalí jídlo, nebo o výplně krabic pro spotřební elektroniku. Pozor ale na polystyren, který byl použit jako stavební izolace. Pokud je na něm omítka, pak do plastů nepatří a měl by se vyhodit jako stavební odpad.

Omyl 3: Zrcadlo je vlastně sklo

Poznat, jaký obal je ze skla, asi nedělá problém nikomu. Sklo patří do zeleného kontejneru, v některých obcích se třídí zvlášť i čiré sklo, které patří do bílého kontejneru. Vhodit do zeleného kontejneru můžete také tabulové sklo z oken a ze dveří. Autosklo už do něj ale nepatří. Ani zclacená a pokovená skla, a tedy ani zrcadla. Pokovení

dělá při tavení skla problémy. Také s keramikou a porcelánem si při recyklaci ve sklárnách neporadí. Takže rozbitou keramickou mísu a slepé zrcadlo vyhodte do směsného odpadu.

Omyl 4: Plato od vajec patří do papíru

Většina z nás by karton od vajíček s čistým svědomím vhodila do modrého kontejneru určeného ke sběru papíru. Jenže papírové obaly od vajec už se dost dobře recyklovat nedají. Jsou sice z papíru, ale již tolikrát recyklovaného, že jde o poslední uplatnění hmoty. Je proto lepší je vyhodit do směsného odpadu. Nebo ještě lépe zkompostovat.

V případě obalu od vajíček a ruliček od papíru proto nemusíme být ve třídění tak svědomití. Papír lze totiž recyklovat pouze sedmkrát. Poté už je jeho vlákno příliš krátké a nelze z něj papír opět vyrobit. Můžeme pro ně najít jiné uplatnění a použít je třeba na jaře jako provizorní květináčky na sadbu.

Omyl 5: Papírové kapesníky mohou házet do papíru

Papírové kapesníčky jsou sice z kvalitního papíru, po jejich použití ale do kontejneru na papír z hygienických důvodů nepatří. Recyklaci papíru navíc ztěžuje jakékoli znečištění, a proto není vhodné do modrého kontejneru obecně vhadzovat mastné nebo jinak zašpiněné papírové obaly. Nepatří do něj ani laminovaný a voskovaný papír.

Papírové pleny většinou kromě papíru obsahují také plast. Proto do kontejneru na papír nepatří ani ty nepoužité. Všechny věci výše popisované mají přijít do popelnice.

Omyl 6: Obálka s okýnkem do papíru nepatří

Naopak, sběru papíru nijak nevadí obálky s fóliovými okénky ani papír s kancelářskými sponkami, během dalšího zpracování vytríděného papíru dojde k jejich oddělení. Akorát z bublinkové obálky je dobré odstranit plastový vnitřek. Je to operace na pár sekund.

Omyl 7: Žádné nebezpečné odpady doma nemáme

Pokud je na obalu nebo výrobku symbol přeškrtnuté popelnice, obal nepatří do žádného kontejneru, ani do toho na směsný odpad. Jedná se totiž o nebezpečný odpad, jeho konkrétní nebezpečné vlastnosti popisují další grafické symboly v oranžovém poli, například lebka nebo symbol ohně. »Ty prozradí, zda je konkrétní věc či látka toxická, žíravá, hořlavá, dráždivá, výbušná či jinak škodlivá. Kromě označení zde také musí být srozumitelně napsáno, co za nebezpečnou látku výrobek obsahuje,« vysvětluje Lucie Paseková.

K takovým a v domácnostech běžně se vyskytujícím nebezpečným odpadům patří třeba elektroodpad nebo nedobrané či prošlé léky všeho druhu. Pokud skončí v koši nebo v záchodové míse, mohou kontaminovat vodu či půdu. Ani čistírny odpadních vod si totiž s kontaminovanou vodou nemusejí stoprocentně poradit. Léky je nejsnazší odnést zpátky do lékárny, v některých od vás převezmou i použitý zdravotnický materiál. S léky můžete rovněž zamířit do sběrných dvorů.

Nebezpečným odpadem jsou také zbytky syntetických barev, ředidel, lepidel, laků, nátěrů a mořidel i jejich obaly. Často mají hned několik nebezpečných vlastností. Dráždivé či jedovaté látky obsahují i některé čisticí a úklidové prostředky. Jak naložit s obalem obsahujícím zbytky těchto látek se dozvíte na etiketě.

Nejčastějším doporučením je odložení na místo sběru nebezpečného odpadu. Tím jsou především sběrné dvory. Nebezpečné odpady ale můžete odevzdat i v rámci mobilního sběru, pokud je ve vaší obci organizován.

Přetisknuto s povolením <http://ekolist.cz>, autorka Zdeňka Vítková

Lyžařský kurz třetích tříd

Foto: Archiv školy

Na začátku března vyrazili na lyžařský kurz na Lipno žáci třetích tříd. Přestože sněhové podmínky nebyly tuto zimu nakloněny zimním sportům, sjezdovky byly zasněžené a upravené a našich 32 žáků si od pondělí do pátku užívalo aktivního pobytu venku. První den jsme se rozlyžovali na sjezdovce Marta, od druhého dne jsme dojížděli do skiareálu Lipno. Celý pobyt ještě podtrhlo parádní ubytování v hotelu Vltava ve Frymburku, kde jsme měli k dispozici společenskou místnost, bazén a vyzdvihnout musím i skvělou kuchyni. Děkuji instruktorkám Mgr. Dupalové, Mgr. Hornátové a Heleně Lískavcové za pomoc s organizací a odvedenou prací a dětem za vzorné chování a výborné lyžařské výkony.

Mgr. Kateřina Kuželová

LETNÍ PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR POŠKOLÁK 2014

Vážení rodiče, děti,

Centrum volného času Poškolák Hluboká nad Vltavou pro Vás letos připravil 5 BĚHŮ ZÁBAVY A DOBRODRUŽSTVÍ pro děti od 3 do 15 let.

Termíny:

I. BĚH 14. 7. – 18. 7. 2014	A PŘECE BUDU POŽÁRNÍKEM!
II. BĚH 21. 7. – 25. 7. 2014	INDIÁNI Z HLUBOKÉ
III. BĚH 4. 8. – 8. 8. 2014	OLYMPIJSKÉ HRY NA HLUBOKÉ
IV. BĚH 11. 8. – 15. 8. 2014	NÁVŠTĚVNÍCI Z ROKU 3333
V. BĚH 11. 8. – 15. 8. 2014	ADAPTAČNÍ TÝDEN PRO NASTÁVAJÍCÍ PRVNÁČKY

Příchod do tábora: 7:30 – 8:00 hod. Odchod domů: 16:00 – 16:30 hod.

V průběhu tábora se budeme starat o bezpečí a zdravotní stav Vašeho dítěte.

Předpokládaná cena: 1 500 Kč / běh (popř. 300,- / den)

V ceně je zahrnuto: celodenní pitný režim, 2 krát denně svačina, oběd, lektoři, pomůcky na kreativní dílny

Náš realizační tým: HLAVNÍ VEDOUCÍ: Valerie Chromá, DiS.

ODDÍLOVÍ VEDOUCÍ: Bc. Žanet Vejvodová, Adéla Bůrková, Tadeáš Melíšek

Přihlášku si lze vyzvednout v Centru volného času Poškolák osobně a nebo stáhnout na našich web. stránkách. Vyplněnou přihlášku přineste do Centra volného času Poškolák, či pošlete na adresu Valerie Chromá, Centrum volného času Poškolák, o. s., Karla Čapka 800, Hluboká nad Vltavou, 373 41 nejpozději do 31. 5. 2014.

Informace na tel: 777 278 426

Po obdržení přihlášky Vám zašleme vyznění s přesným rozvrhem denních aktivit, doporučeným seznamem věcí a informacemi o platbě příměstského tábora.

Pomník, který potkáte na pravobřežní cyklostezce u železničního mostu:

Pro vlast a vědu

aneb smutný konec Františka Křečana a Jaroslava Vondráška

V první třetině 20. století zažívala aviatika bouřlivý rozvoj. Nejinak tomu bylo i v tehdejší ČSR. Naši piloti byli ve světě pojmem, vyhrávali mezinárodní letecké závody. Je ovšem pravda, že to bývali většinou piloti vojenští, speciálně vycvičení.

Za technický rozvoj se ale často platilo životy. Tehdejší nehody bývaly velmi často díky tehdejší konstrukci letadel smrtelné. Před vznikem českobudějovického letiště v Plané tak mohli místní nadšenci letat pouze několik týdnů po žních, a to jen když majitelé pozemků dovolili. Na vojenském cvičišti ve Čtyřech Dvorech se v letních měsících pravidelně objevovali vojenští letci, kteří se zde účastnili každoročního vojenského cvičení.

Prolog

Letadlo se vzneslo kolem 8:00 za jemného mrholení z letiště ve Čtyřech Dvorech a ve vzduchu pobýlo přibližně 60 minut. Podle článku p. Chmelíka začalo pršet již den předtím a pršelo ještě kolem 7. ranní dotyčného dne. Možná již před vzletem měli naši letci obavy z navigace a špatného počasí. Při tomto cvičení se mělo letectvo podílet na manévrech pěchoty a dělostřelectva. Možná se i domnívali, že kvůli nepohodě budou manévry přerušeny – vše nakonec proběhlo dle plánu. Je možné, že ještě předtím, než se odlepili od země, hodnotili povětrnostní podmínky a možnosti letadla. Ale rozkaz je rozkaz. Chmelík také poznamenává, že určitou roli v jejich rozhodnutí mohla stát »touha vytáhnout se nad dělostřelci a »bačkoráři« a předvést jim jací jsou »flígrí«.

Nadpor. let. František Křečan (pilot, 26 let, uvádí se 27) a por. děl. Jaroslav Vondrášek (pozorovatel, 24 let) letěli s letounem typu Letov Š-2 »Smolíček«. Jednalo se o dvojplošník s motorem typu Maybach Mb-IVa o výkonu 260 koňských sil, vybavený radiovou stanicí, jedním pevným kulometem Vickers, který obsluhoval pilot a pohyblivým dvojkulometem Levis obsluhovaný pozorovatelem.

Havárie a co jí předcházelo

Vše šlo bez problémů až nad Hosín, kde byla při cvičení umístěna baterie dělostřelectva. Zde letoun opsal několik kružnic. Při čtvrté obrátce asi kolem půl deváté, zjistili poruchu motoru. Poručík Vondrášek rádiem vyslal signál »Porucha motoru – nouzové přistání« (nebo -/- - přistáváme nouzově). Signál zachytili jak dělostřelci u Hosína, tak na cvičišti ve Čtyřech Dvorech. Křečan byl zkušený pilot, podle Chmelíka mu všichni kolegové záviděli jeho klid a chladnokrevnost. Začali kroužit nad loukami a sestupovali na nouzové přistání v polích nedaleko Českých Budějovic. Po vysazení motoru se pilot snažil přeletět Hrdějovice, aby nedopadli přímo do vesnice. Už se zdálo, že na vyhlédnuté místo za Bavorovicemi přistanou v pořádku. Lidé dole, netušíce co se děje, jim prý mávali na pozdrav. Tyto dopolední hodiny dne 18. 7. 1924 však byly osudné.

Letoun prý klesl do pouhých 30 m výšky. Najednou se začal kymáčet, ale posádka se stále snažila nouzově přistát. Při letu se také bohužel vznítit motor. Při nouzovém přistávacím manévru těsně nad zemí se náhle letadlo stočilo prudce doleva na bok, střemhlav šlo k zemi a křídlem zachytilo o zem, převrátilo se a začal vytékat benzin. Pád prý nastal přesně v 8:40 hodin. Ozvala se velká rána výbuchu a celé letadlo se ocitlo v plamenech. Explodovala nádrž, ve které bylo kolem 200 litrů benzínu. Letoun vzplál doslova jako pochodně.

Příběhuvší holič Martínek již marně volal »Vyskočte!« Mezi prvními, kdo se k hořícímu letadlu dostal, byl správce českovrbské elektrárny p. Novák a p. Turek z Č. Vrbného. Za nimi přiběhli lidé, kteří pracovali na polích v okolí a z blízké cihelny v Kněžských Dvorech. Pořád hustě pršelo, a i přesto hořelo vše mimo ková. Jeden ze svědků události chtěl letcům podat hrábě, aby se chytili a mohl je vytáhnout z hořícího letadla,

ale pro velký žár se k nim nedalo přiblížit. Ten prý byl takový, že se nedalo k troskám přiblížit na 30 metrů. Oba letci uhořeli na místě. K neštěstí se brzy dostavili vojáci se štábním kapitánem Janem Černochem, rodákem z Hrdějovic, kteří oheň uhasili a z trosk vyprostili těla obou letců. Jednalo se o jedno z prvních leteckých neštěstí v celé republice. (pozn. svědky události se stali Anna Čížková z Opatovic, František Fencel, Václav Turek, Václav Šindelář z Hrdějovic, kteří o letecké havárii vyprávěli v roce 1986).

Reakce

Dobový tisk hned 19. 7. přinesl o události podrobnou zprávu a až naturalisticky líčil že »pohled na upálené důstojníky byl srdcervoucí: byli spaleni téměř na uhel, hlavy jejich byly začouzené, černé koule, bez očí, bez vlasů, ruce a kolena měli spálená až na kosti, které čouhaly ze zbytků masa. Pohled nezapomenutelně hrůzný.«

Vyšetřovací komise, která přijela ještě 18. července kolem 17:00 odpoledne z Prahy, měla celou nehodu ozřejmit a stanovit její příčiny. Bylo zjištěno, že letoun se zřítíl po přerušení přívodu paliva do šestiválcového motoru, jehož rychlé chvění způsobilo zmíněné problémy (motor byl původně určen pro německé vzducholodě). Zajímavé je, jak vypověděl štábní kapitán Slaviček, že oba letci toho dne neměli chuť vzlétnout a řekli mu, že by bylo lepší, kdyby byla bouřka, aby se cvičení nekonalo. Letadlo tohoto typu nebylo mezi letci příliš oblíbené pro špatnou směrovou stabilitu.

Pohřeb a smuteční slavnost

Ostatky letců byly vystaveny v budově posádkového velitelství na Lineckém předměstí a zasypány množstvím květin a věnců. Těla byla 19. 7. dopravena z posádkového velitelství na Lineckém předměstí (dnes vojenská nemocnice) na nádraží. Rakve s ostatky měly být odvezeny do jejich domovů, nadporučíka Františka Krečana do Prahy a poručíka Jaroslava Vondráška do Klatov.

Přítomni pohřbu kromě příbuzných byli důstojníci a vojáci českbudějovické posádky v čele s generálem Hittlem a plukovníky Cervinkou a Mezlem, dále starosta města vládní rada B. Král, předseda okr. správní komise Dr. J. K. Němec s náměstkem Frankem, sportovní spolky, sokolská jednota, jejímž členem byl František Krečan a další. Smuteční řeč pronesl nadporučík Helebrant od 5. pluku dělostřelců.

Okázalý průvod, v čele s dvěma rakvami na dělových lafetách tažených každá třemi páry koní, proběhl v odpoledních hodinách. Před nimi šel kněz, za lafetami vedli koně poručíka Jaroslava Vondráška. Kolem rakví utvořili špalír dělostřelci z 5. a 305. děl. pluku. Vše doprovázela náležitá sláva a vojenské pocty. Následovali je příbuzní, důstojníci, zástupci úřadů, spolků a vojáci i obyčejní občané. Smuteční průvod doprovázela hudba pěšího pluku Mistra Jana Husi. Symbolicky cestou k nádraží nad městem kroužilo vojenské letadlo, které před nádražím na rakve vypustilo květinový věnec (uvádí se i kytice). Po naložení rakví do vlaku, byl opět proslov, na kterém promluvil tajemník českbudějovického Aeroklubu pan Podruh a za letecký oddíl desátník Bízek (velel mu právě nadporučík Křečan). Tehdy také na závěr »všichni řečníci poukázali, že oba důstojníci zemřeli hrdinskou smrtí ve službě vlasti a státu a zdůraznili, že tragédie tato nesmí být závadou v další snaze za zdokonalením techniky letecké«. Celý akt byl zakončen českou a slovenskou hymnou.

Popis a forma

Pomník zkušebními letcům byl odhalen až 28. října 1926. Na jeho stavbu byl použit výtěžek z leteckého dne na vojenském cvičišti ve Čtyřech Dvorech v roce 1925 (na sbírku prý přispěli i sami vojáci). Svě umění tehdy předvedli letci ze 3. letky Leteckého pluku 1 z Prahy – Kbel, kteří tu působili v letech 1923 – 35. Vojenské cvičiště bylo v prostoru dnešních ulic Větrná, Emy Destinové a Oskara Nedbala.

Dílo o výšce 5 metrů je dílem akademického sochaře a medailéra Jana Vítězslava Duška (1891– 1966), člena SJV, pocházel z Makova na Táborsku. Pomník je celý z kamene. Modelem nadživotní plastiky ženy

s ratolestí a dítětem v ruce vzhlížející do oblak stála sestra zahynulého letce Vondráška. (srv. Sassmann, c. d., s. 115). Plastika stojí na vysokém čtyřhranném podstavci, základem pomníku je čtvercový podstavec se schody otevřenými do dvou stran k cestě. V jeho středu bývala bronzová deska s reliéfem obou letců. Nad místem bývalé desky je nápis »Pro vlast a vědu«. U paty sloupu je na samostatné kamenné desce reliéf s letadlem padajícím ve vývrte dolů. Na pravém boku podstavce byla deska se stručným popisem události.

Foto: <http://severniceskobudejovicko.estranky.cz>

Dnešní stav a budoucnost

Místo je k nalezení i na turistických mapách v polích za bývalou pískovnou mezi Hrdějovicemi a Bavorovicemi. Pomník již ale nestojí na původním místě v tzv. »Lukách« poblíž polní cesty. V 50. letech byl přesunut přímo k železniční trati na Plzeň kvůli geologickému průzkumu ložisek šterkopísku. V roce 1994 byla vyrvána bronzová deska s reliéfem letců a jen náhodou byla znovuobjevena ve sběrných surovinách a vrácena na místo. Před II. světovou válkou byly obě bronzové desky sejmuty a uschovány a po válce zpět vráceny na původní místo.

Ovšem pomník zřejmě svou polohou vandaly přitahuje. V červenci 2012 se dle tiskové zprávy ztratily obě bronzové desky a nápis »Pro vlast a vědu«. Pomník byl navíc posprejován. Monument byl tehdy velmi zanedbaný, byly zde totiž údajně nejasné majetkové vztahy. Členové VLHS se tehdy museli k pomníku doslova prosekat. Starostka Hrdějovic Jana Lepičová se se stavem pomníku nehodlala smířit. Pokusila se získat dotaci na úpravu pietního místa. Zástupci VLHS dále usilovali o to, aby se na pomník vrátily obě bronzové desky. Na lepší časy možná zasvitlo nedávno v červnu 2012. Tehdy zřejmě kvůli špatnému stavu padly návrhy na prohlášení pomníku kulturní památkou. Mimochodem, desky nebyly dosud nalezeny. Po zapsání by se o něj mohl postarat například kraj. Zástupci kraje i místní radnice prý takové řešení údajně podporují. Ministerstvo kultury nyní čeká na žádost historiků a přislíbilo rychlou reakci, což by se zřejmě pozitivně podepsalo na stavu monumentu.

Mgr. Petr Kozel, 23. 8. 2012,

<http://www.severniceskobudejovicko.estranky.cz>

Kadeřnictví, pedikúra a manikúra v RRC

Jaro je tu ve své kráse! Proč také nerozkvést a nezkrášlit se?

Podívali jsme se do RRC, kde se pro veřejnost otevřela manikúra a pedikúra paní Jindry Malé a nové kadeřnictví Kateřiny Bakalářové.

Obě sympatické dámy jsou profesionálky a svému oboru rozumí. Přijďte si vyzkoušet, jak precizně a v pohodě zkrášlit a opečovat své nožky, ruce a nehty. Anebo vlasy – a vzápětí můžete oslňovat okolí novým účesem. Pro hlubocké klientky se nabízí výhodná možnost navštívit pedikúru a manikúru třeba o víkendu, když přes týden máte málo času. Pro věrné a pravidelné zákaznice jsou pak připraveny další bonusy. Škoda je nevyužít!

Manikúra, pedikúra.

Paní Jindra Malá je zkušená manikérka a pedikérka, ve svém oboru pracuje také jako školitelka, a je vidět, že má osvědčenou praxi.

Možná je to dnes propagováno jako novinka, ale v pedikúře se mi jako optimální osvědčil kombinovaný způsob ošetření. Suchou i mokrou pedikúru provádím jako »základní« ošetření.

PEDIKÚRA začíná příjemnou asi desetiminutovou lázní nohou s přidáním změkčující desinfekční soli. Po té skalpelem odstraním ztvrdlou kůži na patách a různé otlaky, exkavátorem uvolním okolí nehtů, upravím jejich délku, popř. uvolním a ošetřím zarostlé nehty a kuří oka. Pak následuje začistění celé práce několika speciálními frézami. Například důkladně dočistím nehtové valy, odstraním ostrost čerstvě ostříhaných nehtů, jemnou frézou vyčistím plochu nehtů a závěrem zahladím místa, kde jsem pracovala se skalpelem. Nakonec chodidla lehce namasíruji vhodným krémem. Není problém provést i delší relaxační masáž nohou.

Pedikúra patří v dnešní době k základní péči o tělo – dobře provedenou pedikúru je třeba opakovat nejdříve za 5-6 týdnů. Pokud je klient diabetik, nebo trpí třeba špatným prokrvením končetin, pedikúru provádím suchou cestou, dále používám pouze speciální frézky na úpravu tvaru a délky nehtů, odstranění ztvrdlé kůže, kuřích ok. Tento způsob odstranění je mnohem komfortnější především pro klienta.

Lakování nehtů nohou kvalitními gel – laky dobře drží a obnova je nutná až při viditelných odrostech. Lakování vždy musí předcházet použití podkladového laku, který zamezí pronikání pigmentu z laku do nehtu. Po odlakování nejsou nehty zažloutlé a jsou v dobré kondici, neboť podkladový lak obsahuje výživné látky. Závěrem používám vrchní lak prodlužující trvanlivost a nehty se hezky lesknou.

Novinka – aplikace gelu nebo gel-laku je sice finančně náročnější, ale velice trvanlivá. Většinou klientkám stačí během celého léta dvě aplikace.

Věnujete se i speciálním problémům s nehty.

Ano, umím pracovat se speciálními šponami, jedná se o bezbolestný a efektivní způsob léčby zarůstajících nehtů. Na nehet se příčně nalepí plastový pásek, který obsahuje kovovou pružinku. Pružinka se upraví na správné napětí a velice jemným a vytrvalým tahem narovná okraje nehtu »zabořených« do nehtového valu. Klient o šponě ani neví a zpětná odezva od mých zákazníků je velice pozitivní. Mnoho z nich udávalo úlevu už druhý den, zejména při spánku, kdy je nebolelo tření palcem o peřinu. Koho zarůstající nehty trápí, dobře ví, o čem je řeč. Po opakovaných aplikacích se zatím všichni mí klienti tohoto trápení zbavili.

Nehtová protetika zase dokáže nahradit deformovaný či zcela chybějící nehet například po úrazu. Zjistila jsem, že mnohé pedikérky je nahrazují za použití gelů na klasické gelové nehty. Důrazně nedoporučuji!!! Na ošetření je vyvinuta speciální hmota s antimykotickou složkou. Poraněný či deformovaný nehet je velice náchylný na plísňová onemocnění. Vezmeme-li v úvahu, že celý nový nehet na palci u nohy roste zhruba rok, riziko kontaminace plísními je velmi vysoké. Hmota pak nechává vlastní nehet volně růst a sama odrůstá po nehtovém lůžku. Tak se pozvolna hmota nahradí vlastním, většinou zdravým, nehtem. Hmotu lze barevně lakovat.

MANIKÚRA

Upravené a pěstěné ruce dnes již patří k základním standardům každého člověka. Některé ženy si ruce úspěšně udržují samy, ale poslední dobou zaznamenávám stále rostoucí klientelu. Jedním z důvodů může být, že s problematickými nehty a suchou a ztvrdlou kůží kolem nich si lépe poradí odborník – na naše ruce působí tolik nepříznivých vlivů.

Takže mohu doporučit některé pečující metody, třeba parafinový zábal. Je to příjemná procedura, která ruce zahřeje a velice zjemní. Právě pro schopnost vosku udržet teplotu se účinné látky masky dostávají intenzivně do pokožky a výsledný efekt je ihned viditelný. Lázeň je vhodné pravidelně opakovat zejména na namáhané ruce (časté mytí, používání desinfekce, práce v mraze.), kdy je pokožka silně vysušená.

A manikúru provedeme klasickou anebo například metodou P-Shine, ta je často nazývána japonskou manikúrou, neboť s největší pravděpodobností je její původ právě v Japonsku. Velice jemným pilníkem očistíme shora plošku nehtu od přirozené ochranné mastné vrstvy. Upravenou jelenici se pak vpravuje do nehtu pasta obsahující hlavně včelí vosk a mateří kašičku.

Závěr je vždy stejný: Aplikace olejíčku a krému. Takto ošetřené nehty mají vysoký lesk, který vydrží cca 3 týdny, jsou vyživené a pravidelným opakováním získají dobrou kondici (snížení lámavosti, šupinkování).

Gel-lak, to je poměrně nová metoda vhodná téměř pro všechny nehty. Gel-lakem nelze nehty prodlužovat, ale pouze částečně zpevnit. Jsou potřeba tři vrstvy (podkladová, barevná a vrchní – lesklá), kdy každou z nich vytvrzujeme v UV nebo LED lampě. Takto upravené nehty vydrží běžně 3 – 4 týdny.

ŘASY

Na objednávku aplikuji také semipermanentní řasy, poslední dobou je po nich stále větší poptávka. Jejich nošení zajišťuje krásné a výrazné oči i bez používání množství líčidel a odpadá rozmazávání řasenky. Což je velice pozitivní zejména v dnešní době četných alergií a tudíž i slzení. Dále je možno s nimi chodit do bazénu. Mnoho žen si je pořizuje na letní dovolenou.

Naše řasy se neustále obměňují, to znamená, že narostlá řasa jednou vypadne a nahradí ji řasa nová, která dorůstá do určité délky a opět vypadne. Celý tento proces trvá přibližně 5 až 7 týdnů. Proto se řasy nemohou nazývat permanentními, neboť nejsou »natrvalo«. Důvodem doplnění není tedy »odlepení« umělé řasy, ale prostě fakt, že skončila životnost naší vlastní řasy, a ta vypadla i s řasou umělou. Při správné domácí péči a dodržení všech zásad doplňují řasy nejběžněji po 4-5 týdnech.

A jaké řasy nalepit? Hlavní otázkou vždy je, za jakým účelem si řasy pořizujeme.

Chce-li klientka řasy pouze jednorázově – na ples, svatbu, promoci, fotky na tablo – mohou být výraznější. Tady je nutno počítat s kratší trvanlivostí, neboť vlastní řasa může být neúměrně zatížena. Lze si vymyslet nejrůznější design, barvy, kamínky. Odstranění je u mě ve studiu bezplatné a trvá do 20 ti minut.

Objednávky na **manikúru, pedikúru a aplikaci řas** přijímá paní **Jindra Malá** na tel. 733 301 895. **Ve své praxi preferovala i permanentky pro věrné zákazníky. Zkuste jejich služeb využít v týdnu i o víkendu.**

Kadeřnictví

Jsem kadeřnice, v tomto oboru se pohybuji od ukončení školy, má praxe je tedy čtyřletá, představuje se sympatická Kateřina Bakalářová. Povolání kadeřnice pro mě bylo jasnou volbou, tahle práce je mi velice blízká, baví mě! Účastním se různých školení a dál se ve svém oboru vzdělávám, protože trendy jak stíhů, tak technik barvení se poměrně často mění, a pokud chcete být dobrou kadeřnicí, je absolvování školicích kurzů nezbytné. Tato práce je pro mě vlastně aktivní odpočinek, je to velmi různorodé zaměstnání. Nejdůležitější podle mě však je komunikace se zákazníky. Kadeřnice musí zákazníka dobře poznat, aby mohla účes co nejlépe přizpůsobit jeho životnímu stylu. Jsem komunikativní, což je mimochodem pro naše povolání důležitý předpoklad.

Jak se vám v RRC líbí?

Kadeřnictví jsem zde otevřela nedávno. Ráda experimentuji a miluji výzvy – v RRC je velmi luxusní a přesto příjemné prostředí. Líbí se mi, že hotel nabízí všestranné služby, je zde pedikúra, manikúra, kosmetika, bazén, posilovna, solárium a mnoho

dalších služeb. Mám velice ráda sport a zajímám se o zdravý životní styl, a ten se tady také propaguje. Já ve svém kadeřnictví používám výrobky italsko – české značky Selective. Je velmi kvalitní a nabízí vysokou úroveň kvality za rozumné ceny, a proto mohu svým klientům nabídnout tu nejlepší péči o vlasy, za ceny, které jsou velmi příznivé. Například složení barev této značky je, řekla bych, velmi propracované, a proto jsou výsledkem hluboké odstíny, které dlouho vydrží. Hodí se dobře k chromatickým a morfologickým vlastnostem vlasu každé ženy.

Co byste si přála ve svém oboru dosáhnout?

Mým cílem je, aby klienti, kteří mě navštěvují v salonu, byli vždy spokojeni a rádi se ke mně zase vraceli. Proto neberu své zákazníky jen jako »zákazníky«, ale snažím se vytvořit si s nimi přátelský vztah, co nejlépe je poznat, a i díky tomu a svým dovednostem mohu odvádět tu nejlepší práci, za kterou si stojím. Ráda vyjdu vstříc každému klientovi, protože chápu, že každý má své povinnosti – a to se odráží na mé pracovní době. Otvírací doba se odvíjí podle toho, jak klient potřebuje. Stačí zatelefonovat na můj telefon a dohodneme se. Přizpůsobím se individuálně každému, nevádi mi pracovat brzo ráno, odpoledne, večer, ani o víkend, prostě pracuji, když mě zákazníci potřebují. Myslím, že i tohle je důležitou součástí toho, aby byl u mně klient co nejvíce spokojen. Klientky, které mají děti, a najdou ve svém harmonogramu jen málo volných chvil, které by mohly věnovat sobě, mohou využít hotelový dětský koutek, který je jim k dispozici. To vnímám také jako výhodu a další přizpůsobení se zákazníkům.

Pokud chcete, aby se o vás někdo postaral jako o nejhýčkanější celebrity, neváhejte a zkuste salon RRC Hluboká nad Vltavou. Budu se na vás těšit!

Kadeřnictví: **Kateřina Bakalářová tel. 607 074 407**

Křivonoska

44. ročník mezinárodní soutěže historických motocyklů a automobilů

10. května

Letošní trasa závodu veteránských aut a motocyklů:
Start Křivonoska – Ohrada, Čejkovice, Dubné, Lipí, Křemže, Zlatá koruna, Český Krumlov – přestávka a zastávka proběhne u pivovaru Eggenberg na velkém parkovišti pod poštou, Chvalšiny, Brloh, Nová Ves, Dobčice, Strýčice, Tupesy, Břehov, Munice, **Křivonoska – cíl.**

v 11.00 hodin start z Křivonosky

16 – 17.00 cílová páska soutěže – návrat na Křivonosku

KONĚ VONDROV

JTJ Holiday Club

přejí dětem k jejich svátku – MDD – vše nejlepší a srdečně je zvou na tradiční

DEN DĚTÍ V SEDLE

1. června 2014 v 16 hod. ve dvoře Vondrov

Projíždky na koních a ponících, ukázky činnosti Sboru dobrovolných hasičů Hluboká nad Vltavou, soutěže, překvapení, občerstvení. *I letos bude »vstupenkou« na naši akci namalovaný obrázek koně.*

TĚŠÍME SE NA VÁS!

Soutěžní sezóna v plném proudu

O Brněnskou dračici

V sobotu 22. 3. Princezny odstartovaly soutěžní sezónu 2014. Ačkoliv byly sestavy docvičeny na poslední chvíli, všechny skupiny na soutěži předvedly pěkné výkony a zaslouží si velkou pochvalu. Pidiprincezníčky soutěžily v kategorii Miniděti. Byla to jejich premiéra v nových krásných kostýmech. Sestava se jim moc povedla a moc jim to slušelo. Miniprincezníčky startovaly v kategorii Děti. Tentokrát děvčata v čele s Vašíkem, sestavu opravdu vystříhli. Porotu zaujal jejich elán a dokonce i těžké cviky se dětem moc povedly. Za jejich snahu a práci byli oceněni bronzovou medailí. V kategorii Junior soutěžily Princezníčky. I když je na sestavě ještě spousta práce, děvčata to pořádně rozjela, přímo zářila. Seniorskou kategorii obsadily Princezny svou velkou formací. Vše se povedlo, děvčata zářila a i když nějaká ta hůlka spadla, celkový dojem byl skvělý. V kategorii Senior miniformace soutěžila šestice Princezen, která svou sestavu taktéž cvičila premiérově. Za svůj výkon děvčata získala krásné 4. místo z osmi soutěžících miniformací. Andílci tentokrát tančili v rodičovských týmech. Mezi dalšími čtyřmi skupinami předvedly krásný výkon, za který byly také zaslouženě odměněny zlatou medailí.

Pohár mažoretek Zlaté Prahy

V sobotu 29. 3. se všechny naše týmy opět vypravily na další mažoretkovou soutěž. Tentokrát do Dobříše u Prahy. Tento soutěžní den byl velmi úspěšný pro všechny naše týmy. Soutěž odstartovaly malé formace. Nás reprezentovaly Princezníčky v kategorii Junior a Princezny v kategorii Senior. Konkurence byla velká, ale i přes to se Princeznám podařilo získat krásnou stříbrnou medaili. Velké formace začínaly kategorií MINI, ve které soutěžily naše nejmladší Pidiprincezníčky. Jejich vystoupení se jim moc povedlo, krásně se usmívaly a porotcům se moc líbily. Získaly krásnou bronzovou medaili. Miniprincezníčky soupeřily proti dalším čtyřem skupinám. Za svůj úžasný výkon získaly krásnou stříbrnou medaili. V kategorii Junior soutěžila naše velká formace Princezen. Z celkem šesti soutěžních vystoupení obsadily Princezny bronzovou příčku.

Andílci tentokrát soutěžily v kategorii Senior. Proti nim sice startovala o polovinu mladší děvčata, ale to je samozřejmě neodradilo a sestavu zacvičily skvěle a navíc si své vystoupení užily naplno. I když v této kategorii soutěžily jen tři týmy a naši Andílci skočili poslední, na krku měly medaili a měly z ní samozřejmě velkou radost. Z této soutěže si všechny naše mažoretky vezly na krku drahocení kov a všechny měly velkou radost.

O pohár starosty města Polná

V sobotu 12. 4. jsme opět ráno nasedly do autobusu a vydaly se vstříc soutěžnímu boji. Soutěž v Polné byla zahájena průvodem centrem města. I když byla ráno poměrně zima, děvčata to zvládla perfektně. Po slavnostním nástupu a přivítáním panem starostou už začal nelitostný boj. Tato soutěž, ačkoliv malá, byla pro nás velice náročná. V každé kategorii soutěžilo mnoho skvělých týmů. V nejmladší kategorii Děti bylo celkem 11 skupin. Většina soupeřů byla mnohem starší než naše Pidi, a tak bylo těžké se s nimi srovnávat. V kategorii Kadet bylo skupin dokonce 14 a jedna lepší než druhá. Ani zde se nám bohužel nepodařilo umístit na medailových pozicích. Princezny soutěžily v kategorii Junior, kde bylo 9 soutěžních vystoupení. Ačkoliv jsme čekaly lepší výsledek, obsadily jsme nakonec 5. pozici. Nejlépe na tom byly Andílci. V kategorii Senior byly pouze 4 týmy. Naši Andílci zaujaly porotu natolik, že získaly stříbrnou medaili a krásnou skleněnou trofej. I když

jsme odvezly pouze jeden cenný kov, byla to pro nás dobrá zkušenost a motivace k další práci.

Ještě nás čekají dvě velké soutěže v květnu, do té doby na sobě budeme pilně pracovat, abychom opět uspěli.

Za celý tým Princezen Bc. Tereza Kadlecová

Kurz PILATES AN(N)O! zdárně ukončen

Druhý běh uzavřeného kurzu Pilates v Sokolovně byl před několika týdny ukončen. Děkuji všem účastníkům kurzu za pravidelné návštěvy, které vždy provázely úsměvy na tvářích. Ráda jsem byla Vaší průvodkyní k bližšímu poznání Vašeho JÁ. Na hodinách panovala výborná atmosféra a vedle poznání těla jsme se dokázali i zasmát. V průběhu kurzu jsme ke cvičení prostřídali různé lehké náčiní – Therabandy, Pilates kruhy, Bosu, masážní míčky, aj...

Mnozí lidé si mylně myslí, že Pilates je cvičení určené výhradně ženám. Mám pro Vás překvapivou zprávu: rozhodně tomu tak není. Pilates je vhodný s modifikacemi pro všechny - muže, ženy, těhotné, po porodu, seniory....

Velké poděkování patří mladému muži Matyášovi Markovi, který se nedal ženským kolektivem zastrašit a ukázal všem přítomným dámám, že i muži umí ovládat své tělo pružně, plynule a hlavně koordinovaně.

Vážené dámy, vážení pánové, těším se na Vás na pokračovacích hodinách OPEN Pilates v SOKOLOVNĚ malý sál

v ÚTERÝ od 16:45 hod. – úplní začátečníci a začátečníci po kurzu

a v ÚTERÝ od 17:45 hod. – mírně pokročilí.

Ing. Jitka Moulisová – instruktor Pilates, instruktor GOLF Pilates

V případě zájmu mne kontaktujte: tel. 777 044 137, e-mail: pilatesjitka@centrum.cz

www.pilatesjitka.cz

FiLi Sokol Hluboká jede na finále

Poslední dva měsíce utekly rychleji než bychom si přály. Naše děvčata pilně trénovala, statečně bojovala a po zásluze postoupila svým třetím místem v semifinále soutěže »Děti fitness« 8. března v Českých Budějovicích do finále, které se koná v paláci Lucerna v Praze v květnu tohoto roku.

Čtrnáct dní poté jsme odjely s celým oddílem na sokolskou přehlídku pódiových skladeb v Královských Vinohradech v Praze. Byl čas nechat na závodní plochu i naši nejmenší drobtinu. Jedné holčičce je dva a půl roku a druhá se pyšní věkem o rok starším. Původně měla děvčátka startovat ve třech, ale pro nemoc nemohla třetí nejmenší startovat. Výsledek byl nejistý. Situace byla složitější o to, že cvičenci museli na závodní plochu nastoupit sami bez trenérů, skladbu odcvičit a sami odejít na druhou stranu hřiště. Pro jistotu jsme k drobtině přidali naši sedmiletou cvičenku, která by je doprovázela a současně byla součástí skladby. Původně velká nervozita se posléze zdála úplně zbytečná. Děvčátka stržena atmosférou přehlídky nakrčela na závodní plochu, zaujala postoj a s prvními rytmy skladby začala cvičit. Nadšené publikum začalo tleskat v rytmu a tím děvčátka podpořili. Ta docvičila sestavu s názvem »Sněhuláčky«, a s důležitým pohledem se uklonila a odešla z plochy.

Následně zacvičila starší děvčata svoji sestavu »Kolibříci« a svým výkonem nezklamala ani své trenérky, ani publikum a ani sama sebe. S úsměvem ukončila svoji sestavu tradičně plácnutím dlaní o zem. A následovalo dlouhé mezidobí, kdy cvičili ostatní družstva a nebylo jich málo. V šest hodin odpoledne nastal čas pro

závěrečný nástup. Naši »prckové« svůj názor na náročný den dali jasně najevo. Nastoupili, po pěti minutách si lehli na zem a kdyby byla doba, kdy se odměňovalo a děkovalo o pár minut delší, asi by i usnuli – skutečně k tomu neměli daleko. Dokonce i když si měli jít pro diplom, tak je museli přemlouvát. Navíc jsme dostali cenu za nejmladšího cvičence – krásného bílého medvěda. Po cestě jsme splnili slib »zdravé odměny« v »mekáči«. Naše auta zaplnila svůj prostor o reklamní balónek a konvoj o třech autech se vydal zpět do Hluboké nad Vltavou. Všichni s výjimkou rodičů usnuli a vzbudil je až matný svit měsíce nad hlubockým zámkem.

Tyto úspěšně proběhlé závody neznamenají, že bychom mohli polevit. Naopak. Děvčata FiLi budou startovat na závodech jednotlivců v Českých Budějovicích

a i naši prckové se už těší na další závod v Českém Krumlově, kde už chtějí závodit bez pomoci starších a budou startovat ve skupině Duo. Jak to dopadne se dozvíte v příštím čísle.

Zdá se vám, že by se mohlo v našem oddíle líbit vašim dětem? V těchto dvou měsících (květen - červen) máme otevřené tréninky. Každý se může přijít nezávazně podívat a ozkoušet si, zda by se mu chtělo začít v září s námi trénovat (skuteční zájemci mohou začít už na srpnovém víkendovém soustředění).

FiLi Sokol Hluboká nad Vltavou

POZVÁNKA

BASEBALL & SOFTBALL CLUB

Obhajoba ve sp. Poříčí U10 vyšla

Poříčský coachball 12. 4. nabídl trenérům Sokola Hluboká U10 ideální příležitost vytvořit ze širokého kádru 2 týmy a nechat dostatečně zahrát všechny hráče. Pro mnoho z nich to bylo první turnajové setkání s nadhazem. Kolona aut přivezla na západ Čech 17 dětí, tj. kromě dvou absentujících byly k dispozici všechny.

Základ obou týmů Hluboké vytvořili zkušenější hráči, kteří měli na starost obranu vnitřního pole. »Nováčci« se snažili své konkrétní družstvo co nejlépe doplnit.

Jednička vstoupila do zápasů nedobrou hrou proti šikovným domácím Žralokům. Ač to vypadalo, že se ještě podaří utkání zachránit, nestalo se a Hluboká 1 utrpěla těsnou prohru 4:5. Mladší většinou 8 letí Wolfs naopak byli lehce poraženi 12:2. Utkání proti Hluboké 2 probíhalo ve velmi přátelském duchu. Dvojky jedničku nešetřili a vypořádali se s nimi 15:2. Nej kvalitnější mač sehrála jednička s Hawks Žinkovy. Po první tragické směně se děti zvedly a zaútočily výsledkem 14:10 na zisk pódiového umístění. Hluboká 2 se opírala o nejlepší obranu na turnaji. Každý zápas dosáhla více jak 10 bodů a vždy zvítězila s přehledem. Výsledky: Hluboká 2 vs Žinkovy 14:1, vs Domažlice 15:2, vs Hluboká 1 15:2, vs Sp.Poříčí 12:7

Zisk konečného prvního místa pro Sokol Hluboká 2 byl nepochybnitelný. O 2. – 4. místě mezi družstvy Sp.Poříčí, Žinkov a Hluboké (všichni měli bilanci 2 – 2) rozhodlo celkové skóre. Nejlepší měli Žraloci Sp.Poříčí. Hluboká 1 s vyrovnaným počtem dosažených a obdržených bodů obsadila lichotivé 3.místo. **Konečné pořadí:** 1. Sokol Hluboká 2, 2. Žraloci Spálené Poříčí, 3. Sokol Hluboká 1, 4. Hawks Žinkovy, 5. Wolfs Domažlice

Hodnocení: Poříčský turnaj byl poslední možností (až do Stříbrného Superpoháru 17. 5.) nechat zahrát všechny členy U10. Pro třetinu dětí to byla premiéra při ostrých zápasech v coach ballu. 5 dětí, které hrály, patří věkem ještě do U8. Jak nováčkům, tak U8 se zápasy moc povedly. V akci jsme mohli vidět v obou týmech Hluboké vždy dva hráče na konkrétním postu ve vnitřním poli. Získali jsme informace, které nám mohou být užitečné v případě zranění či nemoci klíčových hráčů. Na druhou stranu útok moc hodnotit nemůžeme, protože soupeři měli v obraně velká okénka.

Hry přátelství

10. 5. znovu pořádáme turnaj pod pro Hlubokou tradičním názvem Hry přátelství. Máme přihlášena družstva Vienna Wanderers, výběr západních Čech, Třebíč Nuclears a Draci Brno. Silná konkurence. Na turnajích 3. a 10. 5. bude startovat výběrový tým Hluboké (12-13 hráčů).

17. 5. nastane Stříbrný Superpohár (změna pořadatelské – bude v Domažlicích). Naše přání je poslat do Chodska dva týmy. Tentokrát však již bude jeden složen z těch nejlepších hráčů a druhý z těch, kteří se do výběru nedostanou.

Shrnu-li rozjezd venkovní sezóny, jsem velmi vděčný všem rodičům za stálou podporu, hráčům za dobrou docházku a přístup, mým asistentům z Áčka a kadetů za nezištnou pomoc při koučování. Speciální poděkování patří trenérům z řad rodičů: Maruška Černá, Andrea Jílková, Jirka Černý, Standa Hošna, Jirka Kozel a Honza Špilauer jsou na většině tréninků a díky nim skupina 15 dětí má perfektní předpoklady pro další zlepšení.

Za realizační tým U10 Radek Drmota

Tři cenná vítězství z pražského přeboru

V sobotu 12. dubna se naši hlubočtí hráči vydali na první sérii zápasů pražského přeboru žáků do 12 let. Jako první soupeř nás čekali *Eagles green*. Tohoto soupeře jsme znali z minulého týdne z turnaje, což hrálo v náš prospěch. Od začátku jsme šli do zápasu naplno a poměrně přesvědčivě jsme jej porazili 10:1.

Po obědové pauze nás čekala Kotlářka, která nás na minulém turnaji porazila. Měli jsme jí tedy co oplácet. Začátek zápasu byl vyrovnaný, ale ve druhé směně se kluci nakopli a nakonci utkání bylo skóre 12:4 v náš prospěch.

Jako poslední soupeř nás čekal *Eagles white*. Tento zápas byl nejlepší ze všech tří. Od prvního nadhozu až do posledního outu bylo cítit napětí. Zápas byl na obou stranách poměrně bohatý na pěkné zákroky v poli a dobré kontakty na pálce. Po výborné koncentraci a chuti po vítězství jsme dokázali soupeře zdolat těsně 7:5 a odváželi jsme si tak cenné vítězství.

Oproti minulému týdnu se velice zlepšila koncentrace na zápas, dokázali jsme udržet emoce v klidu a pěknou hrou si zasloužili vítězství. Pochvalu zaslouží všichni nadhazovači, hráči se předvedli na pálce velmi obětavě, nechávali se trefit nadhozem a výrazně se zlepšilo i běhání po metách. Musíme však stále zapracovat na hře pod tlakem a to především v poli! Velké poděkování zaslouží i rodiče za krásné povzbuzování a pomoc při dopravě.

Za realizační tým U12 Ondra Konvalinka

Těžké zápasy U10 v Ledenicích

V krásném novotou zářícím areálu v Ledenicích se poměřil tým U10 s místními Žraloky. V hlubockém týmu dostalo volno 6 hráčů základní sestavy, přesto tým přicestoval s 11 hráči. Počítal jsem s tím, že i tak bychom mohli být Žralokům vyrovnání, ale můj odhad nebyl vůbec správný. Ledeničtí vstoupili do dvojzápasu se zkušenějším týmem a na pálce měli mnohem větší sílu. Naše vnitřní pole ještě jakž takž dokázalo odolávat, ale s odpaly do zadního pole jsme si poradit neuměli.

V obou utkáních jsme docílili jen jednoho dobého. Vedl jsem hráče k tomu, aby se nenatáčeli a pálili přes střed hřiště. Bohužel silných a dobře provedených silných švihů, které by překonaly bariéru nadhazovač – spojka – 2. meta bylo poskrovnu. S pálkou jsem byl i tak spokojen, protože děti předvedly to, co umí na tréninku. Naopak v obraně jsme měli velké nedostatky v obyčejném chytání nejen standardních odpalů, ale i vlastních přihrávek. Rukavici jsme se všemožně natahovali pro míč, místo abychom používali nohy a chytali míč před tělem a měkce. V chytání potřebujeme získat daleko větší jistotu. Zároveň i přenos míče do odhodové pozice je nutné hodně zrychlit.

Výsledky Žraloci Ledenice vs Sokol Hluboká 20:1 a 10:1 jsou jistě kruté. Děti však mohly vidět, jak moc se ještě potřebují zlepšit, aby se staly skutečnými hráči baseballu.

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

Hluboká

VÝSTAVY

Gotické umění / Malířství a sochařství – stálá expozice Západní sál

Josef Geršl / Příběhy barev do 4. 5.

Alfred Kubin a Sascha Schneider / *Démoni ze země nevědomí* 24. 5. – 28. 9.

Zámecká jízdárna

Tvrzení moderny 4. 5. – 28. 9.

Wortnerův dům AJG v Českých Budějovicích, U Černé věže 22

VÝSTAVY

Ivan Ouhel / *Cesta světla a tmy* do 18. 5.

Kája Saudek 29. 5. – 13. 7.

Komiksová galerijní noc / 19.00 – 23.00 hod. 30. 5.

ODBORNÉ PŘEDNÁŠKY

»Etruskové – umění a mýtus«

Přednáší: Mgr. Stanislava Kučová / začátek v 17 hodin / 6. 5. 2014

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni

VÝSTAVY

Fenomén B....! 3. 5. – 28. 9.

Oliva / Chvilé blízkosti 10. 5. – 29. 6.

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou

373 41 Hluboká nad Vltavou

T + 420 387 967 041; e-mail: sekretariat@ajg.cz, www.ajg.cz.

Pořady pro školy na objednávku / zimova@ajg.cz

Výstavní sály otevřeny denně:

Hluboká nad Vltavou / Zámecká jízdárna / květen 9:00 – 18:00

České Budějovice / Wortnerův dům / celoročně 9:00 – 18:00

Bechyně / Mezinárodní muzeum keramiky / květen 9:00 – 18:00

Každou neděli a ve státní svátky volný vstup do všech expozic a výstav AJG.

Změna programu vyhrazena!

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni zahájí svou výstavní sezónu projektem

Fenomén B....!

■ *Slavnostní zahájení proběhne dne 3. května 2014 ve 14 hodin v prostorách výstavních sálů muzea.*

Atraktivní výstavní projekt, uspořádaný ke 130. výročí založení keramické školy v Bechyni ve věhlasném keramickém muzeu, představuje na 120 autorů z řad absolventů a pedagogů školy a mapuje jejich vliv na české výtvarné umění. Ve výběru umělců figurují významné osobnosti z oblasti současného designu a volného umění. V rozsáhlých a členitých prostorách muzea jsou umístěny jejich sochy, volné keramické plastiky, produktový design (v přízemí muzea) a v patře ukázky z počátků školní tvorby v roce 1884 po současnost. Horní výstavní prostor doplňuje prezentace tvorby současných pedagogů, která dotváří celkový obraz aktuálního dění na SUPŠ. Jako součást výstavy vznikl nový edukační program o třech aktivních zónách a pracovní listy. K výstavě proběhne doprovodný program ve formě komentovaných prohlídek a přednášek spojených s oslavami výročí založení školy v Bechyni.

Termín výstavy: 3. května 2014 – 28. září 2014

Místo konání: Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni, Zámecký pivovar 135

Otevírací doba: otevřeno denně 09.00–18.00 hodin

Nové logo Mezinárodního keramického muzea v Bechyni

Pro novou výstavní sezónu květen – září 2014 Alšova jihočeská galerie zadala vznik nového loga pražskému grafickému studiu ReDesign, založenému na konci devadesátých let absolventy Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze Klárou Kvízovou a Petrem Krejzkem. Jejich neotřelý přístup ke grafickému designu nejlépe dokládá ocenění v prestižní soutěži European Design Awards 2010 v kategorii časopisů za vizuál časopisu Živel (od 1995). Tvorba studia je oceňována rovněž v domácích soutěžích včetně Nejkrásnější knihy roku pořádané Památkem národního písemnictví v Praze, Biennále Brno, Cena Design centra ČR.

Nové logo vychází z pro Bechyni zažitého loga Mezinárodního sympozia keramiky v Bechyni navrženého grafikem a malířem Josefem Flejšarem (1922–2010), které bylo prvně užito v roce 1962 pro přelomovou výstavu evropské keramiky konanou v Praze pod názvem Mezinárodní výstava keramiky AIC. Logo ve tvaru antického sloupu: dřívku ve tvaru meandru – stylizovaného písmena B

a hlavice – hrnčířského kruhu, se vžilo pro nejdéle kontinuálně fungujícího keramického sympozia na evropském kontinentě – Mezinárodního sympozia keramiky v Bechyni. Značka známá a často přejímaná keramickými aktivitami ve světě.

Navázat na tuto významnou historii a přitom vytvořit značku pro moderní muzejní instituci navázala autorka loga Anežka Hrubá Cíglerová, také absolventka Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze. Pro vznik nové značky se zaměřila na antickou hlavici – hrnčířský kruh, který ve variantách loga může připomínat subtilní vázu i monumentální sochařskou realizaci. Tyto varianty loga budou rozpracovány v novém vizuálu a v dalších letech v nových expozicích Mezinárodního muzea keramiky.

PANORAMA

*Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit
v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin,
nebo hodinu před začátkem představení.*

*Rezervované vstupenky nutno vyzvednout
nejpozději 30 minut před začátkem představení,
poté budou uvolněny k prodeji!!!
tel. + fax: 387 966 170 nebo 774 457 269*

Biograf

Pátek 2. května – 3 dny na zabítí.

USA 2014. Akční/dobrodružný. *Výměnou za experimentální lék, který mu zachrání život pro poslední úkol...* Hrají: Kevin Costner, Hailee Steinfeld, Amber Heard. Režie: Mc G. Přístupný – české titulky, dolby stereo.

Sobota 3. května – Nekonečná láska.

USA 2014. Romantický/ drama. *Říká se, že láska hory přenáší, ale jsou věci, se kterými si poradit nedokážete...* Hrají: Alex Pettyfer, Joely Richardson, Robert Patrick. Režie: Shana Feste. Přístupný od 12 let – české titulky.

Pátek 9. května – Láska, soudruhu

ČR/ Finsko/ Norsko 2014. Komédie. *Helsinki 1962 v pozadí studené války a ve městě probíhá mezinárodní festival...* Hrají: Kati Outinen, Miroslav Etzler, Laura Birn, Kryštof Hádek. Režie: Taru Makelä. Přístupný od 12 let.

Sobota 10. května – Yves Saint Laurent.

Francie 2014. Drama. *Jeden z nejtalentovanějších návrhářů – originální, provokativní, výstřední...* Hrají: Pierre Niney, Guillaume Gallienne, Charlotte Lebon. Režie: Jalil Lespert. Přístupný od 12 let – české titulky.

Čtvrtek 15. května – 2001: Vesmírná odysea.

USA 1968. Sci-fi *evoluce a smysl existence lidstva v několika epochách, kdy je člověk konfrontován.* Hrají: Keir Dullea, Gary Lockwood, William Sylvester. Režie: Stanley Kubrick. Přístupný od 12 let – české titulky.

Pátek 16. května – Hany.

ČR 2014. Drama/komédie. *Osudy různých lidí, které se vzájemně prolétají, ale každý si přitom*

uchovává svůj svět... Hrají: Jiří Kocman, Michal Sieczkowski, Hana Vágnerová. Režie: Michal Samir. Přístupný od 12 let.

Sobota 17. května – Philomena.

Anglie/ USA 2014. Drama. *Když bylo Anthonymu 3 roky, byl násilně odebrán jeptiškami k adopci a poslán do Ameriky...* Hrají: Judi Dench, Steve Coogan, Mare Winningham, Sophie Kennedy. Režie: Stephen Frears. Přístupný – český dabing!

Čtvrtek 22. května – Krásno.

ČR 2014. Krimi/komédie. *V reálném životě, stejně jako ve filmu, se musíme vyrovnat s tím, že jediné co máme, jsou domněnky...* Hrají: Martin Finger, Ondřej Sokol, Jana Pehrová, Zuzana Stivínová. Režie: Ondřej Sokol.

Sobota 24. května – Jedna za všechny.

USA 2014. Komédie. *Tři podváděné ženy jedním mužem spojí síly a zosnují děsivý plán, jak se pomstít...* Hrají: Nikolaj Coster, Leslie Mann, Cameron Diaz, Kate Upton. Režie: Nick Cassavetes. Přístupný – české titulky.

Středa 28. května – Cesta do školy.

ČR 2014. Dokument. *Čtyři děti, čtyři osudy, jediný cíl – budoucnost.* Hrají: Jackson z Keni, Carlito – Argentina, Zahira – Maroko, Samuel – Indie. Režie: Pascal Plisson. Přístupný.

Pátek 30. května – Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel.

Švédsko 2014. Komédie. *Příběh o veselém útěku svěhlavého muže, který byl vždy zapleten do velkých historických událostí.* Hrají: Alan Ford. Režie: Felix Herngren. Přístupný – české titulky.

Sobota 31. května – Babovřesky 2.

ČR 2014. Komédie. *Pokračování letní komedie ze života současné vesnice...* Hrají: Lukáš Langmajer, Lucie Plekancová-Vondráčková, Jan Dolanský. Režie: Zdeněk Troška. Přístupný.

Začátky představení v 19.00 hod.

DĚTSKÁ PŘEDSTAVENÍ

neděle 4. května – Rio 2.

Ve 3d. USA 2013. Rodinný/ komedie. *Blu, perla a jejich 3 děti se ocitnou v džungli, aby se setkali s příbuznými...* 17.00 hod. Režie: Carlos Saldanha.

neděle 11. května – Zvonilka a piráti.

Ve 3d. USA 2014. Animovaný/ fantasy. *Zvonilka utíká ze země víl a spojí své síly s piráty, aby našli Zarinu a společně se utkali v boji.* 17.00 hod. Režie: Peggy Holmes. Český dabing.

neděle 18. května – U vody.

ČR 1976. *Šest animovaných pohádek pro nejmenší diváky (Křemílek a Vochomůrka, Rákosníček, pan Tau, Maxipes Fík)* 17.00 hod. **Vstup zdarma!**

neděle 25. května – Hurá do pravěku.

USA 2014. Animovaný/ komedie. *Příběh tří dětí, které se dostanou díky stroji času do doby dinosaurů* 17.00 hod. Režie: John Kafka, Yoon – Suk – Choi. Český dabing.

čtvrtek 29. května – Bella a Sebastian.

USA 2014. Rodinný. *Dobrodružná podívaná chlapce a psa v kulisách savojských alp...* 18.00 hod. Hrají: Félix Bossuet, Mehdi El Glaoui, Tchéky Karyo, Margaux Châtelier. Režie: Nicolas Vainer. Český dabing.

Komorní scéna

středa 14. května – Cestujeme. Nový Zéland

Slovem i obrazem nás provede Ing. Magdaléna Pavlíková. 17.00 hod.

středa 21. května – Hlubocká superstar. Finále

pěvecké soutěže dětí ze ZŠ Hluboká. 16.00 hod.

pátek 23. května – Úděl osudu. Původní

studentský muzikál gymnázia J. V. Jirsíka. 19.00 hod. Podle knihy T. Pratchetta »Otec prasátek«.

Zoologická zahrada Ohrada Hluboká nad Vltavou pořádá

37. DĚTSKÉ DIVADELNÍ DNY 2014

POHÁDKOVÁ ZOO

26.5. - 6.6. 2014

začátky představení 9:00 a 10:30 hod.

vstupné 70 Kč

Pro MŠ a ZŠ včetně prohlídky zoo, pedagogický doprovod zdarma. Návštěvníci zoo mohou dětskou vstupenku na divadelní představení přikoupit na pokladně, doprovod vstup do divadla neplatí.

rezervace

nutná pro školní kolektivy (nejpozději do 19.5. 2014)
telefonicky +420 387 002 211,
+420 724 846 142

nebo na www.zoohluboka.cz

26.5. - 30.5. 2014

Divadlo Vysmáto

představení Zvířátka a loupežníci

Klasická pohádka o party zvířátek, která se vydají do světa, aby ulehčila svému hospodáři. Cestou lesem se dostanou až k chalupě, kde žijí čtyři vykutklí loupežníci. Pohádka je loutková, doprovázená hrou na kytaru a zpěvem živého šaška Aleše. Délka představení cca 40 minut.

2.6. - 4.6. 2014

Divadlo U Staré herečky

představení Tygr Bábovek

Loutkový muzikál a báseň o tygřích, to byl Bábovek a o pruty strachem přilétl. Však náhoda a život sám se postaral, aby tenhle bespruňák stal se velkým hrdinou! Zachránil svou mámu a te neví snadně vše! A ty pruty? Vědly se tam, kam patřily — na tu hůl dřevěnou...
Délka představení cca 40 minut.

5.6. - 6.6. 2014

Divadlo U Staré herečky

představení Tuč a Nák

Které zvířátko žije na severním pólu a které na jižním? A kde asi tak žijí tučňáci? Tuč a Nák jsou dva bratři tučňáci, kteří zlobí svého tatínka. „Jestli budete zlobit, sní vás ukrutná lední medvědice!“ snaží se je postarat, ale protože moc dobře ví, že na jižním pólu lední medvědi nežijí, jde klidně spát...
Délka představení cca 40 minut.

Partneři:

HLAVNÍ PARTNER ZOO OHRADE

www.cbauto.cz

Mediální partneři:

■ **HLÍDÁNÍ DĚTÍ, ÚKLID, PÉČE O SENIORY A HENDIKEPOVANÉ**
Kontakty na chůvy, uklízečky, pečovatelské a os. asistenty najdete v rodinné databázi kontaktů RODAKO. On-line databáze za 49 Kč. www.rodako.cz

■ **IVPA-BOZP CESTA K VAŠEMU BEZPEČÍ.**

www.ivpa-bozp.cz

■ **PRONÁJEM RODINNÉHO DOMU**

Luční ul., Hluboká nad Vltavou
280 m², cena 20 000 Kč + energie
Kontakt: 724 093 463

■ **PRONAJMU BYT 3KK V HLUBOKÉ NAD VLTAVOU**

– Masarykova třída, Zděný, 3. patro, výtah.
Volný od července. Tel.: +420 607 505 205

■ **ŘEZNICTVÍ A BUFET KOZEL MASARYKOVA UL. OPĚT OTEVŘEN!**

Masové a uzenářské výrobky a řeznické speciality na Váš stůl.

■ **SRDEČNĚ VÁS ZVEME DO NOVĚ OTEVŘENÉ RESTAURACE LOK-HAM,**

Masarykova 53, Hluboká nad Vltavou.

Denní nabídka: menu výběr v ceně 77 Kč, bez polévky 67 Kč. Možnost rozvozu jídel. Dále zajišťujeme rauty, oslavy, svatby apod. Letní posezení na zahrádce s dětským koutkem. Na Vaši návštěvu se těší náš kolektiv!
Kontakt: tel. 775 514 280

■ **ČÍNSKÁ RESTAURACE SHANGAI**

se nachází na Masarykově ulici nad nám. Čsl. Armády
Příjemné posezení, kvalitní jídlo, originální čínská kuchyně a výhodná cena! Přijďte ochutnat, budete příjemně překvapeni.

Těšíme se na vaši návštěvu!

Otevírací doba: po – ne 11 – 22 hodin; Tel.: 602 308 198

Víra, láska, naděje

koncert

Ženského pěveckého sboru

ZÁVIŠ

8. června 2014
od 16.00 hodin

host koncertu
slovenský pěvecký sbor **RADAVANKA**

zveme Vás
do kostela sv. Jana Nepomuckého
v Hluboké nad Vltavou

vstupné dobrovolné